

Twee-derde uitgeroeid in de eindtijd volgens Zacharia 13.

Een studie over de grote dag van JHWH

 Zacharia 13: 8,9

En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en den geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren;
Ik zal zeggen: Het is Mijn volk;
en het zal zeggen: De HEERE is mijn God.

Inhoudsopgave

Inleiding.....	4
Deel 1 Het theologische en morele fundament.....	9
1.0 Aliyah, humanisme en het doel van het nieuwe verbond	9
1.1 De theologische reacties op Zacharia 13.....	10
1.2 Het geestelijke resultaat van de loutering en de volgorde van herstel.....	11
1.3 De onbreekbare eenheid tussen herder en land	12
1.4 De humanitaire illusie ontmanteld	12
1.5 De grens van veertig eeuwen en de hoogmoed van Sodom	15
1.6 De totale verbrijzeling van het beeld van Daniël.....	16
1.7 Het nieuwe verbond en de voorbereiding op het herstel	16
1.8 Waarom deze profetie is gegeven en de gevaren van theologische verblinding.....	17
1.8.1 De dodelijke consequenties van de tweeduizend jaar theorie	18
1.8.2 Waarom deze helderheid noodzakelijk is	18
Deel 2: De tekststudie.....	19
2.0 De profetische eenheid van de eindtijd: een volledige tekststudie van de grote dag van de Heere	19
2.1 De basis van het scenario in Zacharia	19
2.2 De verhouding tussen het land en de stad	19
2.3 De weeën en de gruwelijke realiteit van “gevangenschap”	19
2.3.1 De Joodse dimensie van Mattheüs 24:9	20
2.3.2 De vermenigvuldigde wetteloosheid	20
2.4.0 De taalkundige bewijzen uit de grondtekst	21
2.4.1 Wat de “dag des HEEREN” werkelijk betekent	22
2.4.2 De oven van Maleachi uitgelegd	22
2.4.3 De ideologische invasie van Ezechiël	23
2.4.4 Het oordeel in het dal volgens Joël	24
2.4.5 De definitie van “de overgeblevenen”	24
2.4.6 De rol van de wereldpolitiek en de Verenigde Naties	24
2.4.7 De parallel tussen het slachtoffer van Ezechiël en het avondmaal in Openbaring 19	26
2.4.8 Het samenkomen van de profetieën.....	26
2.5.0 Het logische probleem van de tweeduizend jaar theorie	27
Deel 3 Een realistisch script van het eindtijds scenario (profetische basis met actuele feiten)	28
3.0 De rotskoepel, de tijdsrekening van Daniël en de geofysische ontknoping	28
3.0.1 De paradox van de profetische rust en de actuele crisis	29
3.0.2 De militaire bevestiging van de technologische valstrik	30

3.1 De vlucht naar de bergen en de schijnbare valstrik	32
3.1.1 De demografische realiteit van het overblijfsel	32
3.1.2 Geestelijke loutering en het karakter van het overblijfsel	35
3.1.3 Profetische nuchterheid en paraatheid	35
3.1.4 De corridor naar Azal	36
3.2 De economische motieven van de kwade gedachte	38
3.2.1 De indicatoren van interne instorting bij de invasiemacht	39
3.2.2 De energetische erfenis van de invasiemacht: zeven jaar vuur stoken	43
3.2.3 De taal van de waarneming door profeet (fenomenologie)	48
3.2.4 De profetische omkering: beroven wie hen beroofden	49
3.2.5 Het dal van Hamon-Gog en de ecologische wedergeboorte	50
3.2.6 De biologische voedingsbodem voor het vrederijk	50
3.2.7 Amos en het herstel van de troon van David	51
Bijbeltekstenregister	53

Joël 2:1 - 13

Blaast de bazuin te Sion, en roept luide op den berg Mijner heiligheid; laat alle inwoners des lands beroerd zijn, want de dag des HEEREN komt, want hij is nabij. Een dag van duisternis en donkerheid, een dag van wolken en dikke duisterheid, als de dageraad uitgespreid over de bergen; een groot en machtig volk, desgelijks van ouds niet geweest is, en na hetzelfde niet meer zal zijn tot in jaren van vele geslachten. Voor hetzelfde verteert een vuur, en achter hetzelfde brandt een vlam; het land is voor hetzelfde als een lusthof, maar achter hetzelfde een woeste wildernis, en ook is er geen ontkomen van hetzelfde.

De gedaante deszelven is als de gedaante van paarden, en als ruiters zo zullen zij lopen. Zij zullen daarhenen springen als een gedruis van wagenen, op de hoogten der bergen; als het gedruis ener vuurvlam, die stoppelen verteert; als een machtig volk, dat in slagorde gesteld is. Van deszelfs aangezicht zullen de volken in pijn zijn; alle aangezichten zullen betrekken [als] een pot. Als helden zullen zij lopen, als krijgslieden zullen zij de muren beklimmen; en zij zullen daarhenen trekken, een iegelijk in zijn wegen, en zullen hun paden niet verdraaien. Ook zullen zij de een den ander niet dringen; zij zullen daarhenen trekken elk in zijn baan; en al vielen zij op een geweer, zij zouden niet verwond worden. Zij zullen in de stad omlopen, zij zullen lopen op de muren, zij zullen klimmen in de huizen; zij zullen door de vensteren inkomen als een dief.

De aarde is beroerd voor deszelfs aangezicht, de hemel beeft; de zon en maan worden zwart, en de sterren trekken haar glans in.

En de HEERE verheft Zijn stem voor Zijn heir henen; want Zijn leger is zeer groot, want Hij is machtig, doende Zijn woord; want de dag des HEEREN is groot en zeer vreselijk, en wie zal hem verdragen?

Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geweene, en met rouwklage. En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot den HEERE, uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade.

Inleiding

De studie van de profetische Schriften bevindt zich in de huidige tijd in een diepe crisis. Veelal wordt de rauwe (schokkende) realiteit van het eschatologische scenario weggedrukt achter een dekmantel van menselijk sentiment of theologische uitleggingen die de scherpe randen van Gods woord proberen glad te strijken. Deze benadering (die diep geworteld is in het moderne humanisme) sust de lezer in een gevaarlijke slaap. Dit manuscript is geschreven om die verdoving radicaal te verbreken en de onversneden chronologie van de grote dag van de HEERE proberen weer te geven.

De Heilige Geest heeft de ontstellende cijfers en geografische details in de profetieën van onder andere Zacharia en Daniël niet gegeven om misplaatste angst te zaaien.

De openbaring heeft een helder (tweevoudig) doel.

In de eerste plaats fungeert zij als een genadige wekker om elke vleselijke gerustheid te splinteren. Zij ontmantelt de illusie dat de mens straffeloos onafhankelijk van de Schepper een seculier leven kan leiden. Dit wordt pijnlijk actueel op de geofysische breuklijn van de Jordaanvallei, waar de hoogmoed (pride) van Sodom na 4000 jaar weer openlijk wordt gecultiveerd op de as van het historische vuuroordeel.

In de tweede plaats openbaart de profetie de absolute soevereiniteit en onwankelbare verbondstrouw van God.

De komende eindtijdcrisis is geen chaotische (doelloze) vernietiging, maar een volkomen beheerst goudsmidproces. Het louteringsvuur is er niet om willekeurig te vernietigen, maar om ongeloof en trots weg te snijden, zodat een gezuiverd overblijfsel tevoorschijn komt dat in totale afhankelijkheid de Naam van de Heere zal aanroepen.

 Psalm 11:6,7 Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn. Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt den oprechte.

Bron afbeelding: ¹

Die geloven in Jezus Christus en Zijn geboden liefhebben zouden juist teksten zoals Psalm 11:6,7 moeten erkennen, dit is de achtergrond waartoe we bij Hem schuilplaats hebben gevonden, en de reden van de evangelieverkondiging

 Handelingen 24:24b-25a en hoorde hem van het geloof in Christus. En als hij handelde van rechtvaardigheid, en matigheid, en van het toekomstige oordeel, Felix, zeer bevreesd geworden zijnde,

Om het doel van de dag Des HEERE helder te krijgen, moeten we de gangbare misinterpretaties achter ons laten. De huidige tendens om de uitroeiing van het twee derde deel uit Zacharia 13 haastig te verschuiven naar het verleden (zoals de diaspora of de verschrikkingen van de Holocaust) schept een valse veiligheid. Het blindelings geloven dat Israël sinds 1948 louter is thuisgebracht voor zegen, miskent dat de huidige staat nog grotendeels seculier is en zich geestelijk in de ballingschap van ongeloof bevindt.

Evenzo verbreekt het dispensationalisme de profetische zenuw door een kunstmatige tijds kloof van tweeduizend jaar te weven tussen het slaan van de Herder en de uiteindelijke loutering van het volk.

¹ <https://www.haaretz.com/jewish/2015-08-05/ty-article/.premium/homosexuality-part-of-jewish-tradition/0000017f-f64d-d5bd-a17f-f67f92080000>

De grondtekst en de context van Zacharia 13 en 14 toont echter één strakke (doorlopende) causale keten. Omdat de Herder destijds is geslagen, is het Joodse volk in een staat van geestelijke kwetsbaarheid terechtgekomen die onafwendbaar uitlopen is op de grote verdrukking vanaf het jaar 70 en uitloopt op de oven van de eindtijdcrisis en daarmee eindigt.

Deze studie volgt de opeenvolging van de profetische klok stap voor stap. God brengt Zijn volk eerst fysiek in ongeloof thuis via de aliyah (een massale beweging die Jesaja profetisch waarnam als duiven die naar hun vensters vliegen). Dit fysieke herstel (de dorre doodsbeneden die uit de as van de Shoah/Holocaust wel bij elkaar zijn gekomen maar nog geen levensadem hebben) is de noodzakelijke voorbereiding op de geestelijke transformatie door het nieuwe verbond.

 Ezechiël 38:8,9 Na vele dagen zult gij bezocht worden; in het laatste der jaren zult gij komen in het land, dat wedergebracht is van het zwaard, dat vergaderd is uit vele volken, op de bergen Israëls, die steeds tot verwoesting geweest zijn; als hetzelfde land uit de volken zal uitgevoerd zijn, en zij allemaal zeker zullen wonen. Dan zult gij optrekken, gij zult aankomen als een onstuimige verwoesting, gij zult zijn als een wolk, om het land te bedekken; gij en al uw benden, en vele volken met u.

Het chronologische anker van het laatste der dagen

Om de exacte opeenvolging van het eindtijdscenario scherp voor ogen te krijgen, levert Ezechiël 38:8-9 ons een onwrikbaar chronologisch ankerpunt. De tekst stelt expliciet dat de opmars van Gog en zijn benden plaatsvindt "na vele dagen" en heel specifiek "in het laatste der jaren" of "het laatste der dagen". Dit is een cruciaal gegeven, omdat het de gedachte radicaal ontkracht dat deze invasie pas aan het einde van het duizendjarige vreedrijk (zoals vermeld in Openbaring 20:7-9) zou plaatsvinden. De Schrift laat hier immers zien dat de crisis zich voltrekt in een land dat zojuist is "wedergebracht van het zwaard" en dat "vergaderd is uit vele volken, op de bergen Israëls, die steeds tot verwoesting geweest zijn". Dit is de exacte, tastbare beschrijving van het moderne Israël dat na eeuwen van diaspora en verwoesting via de fysieke aliyah is thuisgebracht, maar zich nog in een staat van geestelijk ongeloof bevindt.

De profetische eenheid van de grondtekst

De tijdsaanduiding "het laatste der dagen" (in het Hebreeuws *acharit hayamim*) is een technische term in de profetische Schriften. Het verwijst nooit naar het absolute einde van de kosmische geschiedenis (de overgang naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde), maar markeert specifiek de grote overgangperiode waarin de opeenvolging van de menselijke wereldrijken wordt afgesloten en het messiaanse koninkrijk wordt opgericht. Wanneer we de Schrift zichzelf laten verklaren, ontdekken we dat de profeten deze term unaniem gebruiken voor exact dezelfde eschatologische horizon:

- *Jesaja 2:2 en Micha 4:1*: Zij profeteren dat "in het laatste der dagen" de berg van het huis des Heeren zal worden vastgesteld op de top van de bergen en dat alle heidenen daarnaar zullen toevloeien. Dit is de uiteindelijke theocratische eindfase van herstel.
- *Jeremia 23:20 en Jeremia 30:24*: De profeet benadrukt dat de hittigheid van de toorn van de Heere zich niet zal afwenden totdat Hij de gedachten van Zijn hart heeft daargesteld, en voegt daaraan toe: "in het laatste der dagen zult gij daarop letten". De toorn en de oven dienen dus een doel binnen dit specifieke tijdsbestek.
- *Daniël 2:28*: De God in de hemel openbaart aan Nebukadnezar wat er geschieden zal "in het laatste der dagen", wat uitloopt op de totale verbrijzeling van het menselijke statenbeeld door de steen zonder handen.
- *Hosea 3:5*: Na een lange periode van verstrooiing zullen de kinderen Israëls zich bekeren en de Heere en David hun Koning zoeken, en zij zullen "vrezende komen tot de Heere en tot Zijn goedheid, in het laatste der dagen".

Het mysterie van het onbezorgde en zekere wonen

De schijnbare tegenstrijdigheid in Ezechiël 38:11 en 14 (waar gesproken wordt over een volk dat in "rust" leeft, "zeker woont" en geen fysieke muren, grendels of poorten heeft) lijkt op het eerste gezicht te botsen met de huidige actuele dreiging in het Midden-Oosten.

📖 *Ezechiël 38:11 En zult zeggen: Ik zal optrekken naar dat dorpland, ik zal komen tot degenen, die in rust zijn, die zeker wonen, die altemaal wonen zonder muur, en grendel noch deuren hebben.*

📖 *Ezechiël 38:14 Daarom profeteer, o mensenkind! en zeg tot Gog: Zo zegt de Heere HEERE: Zult gij het, te dien dage, als Mijn volk Israel zeker woont, niet gewaar worden?*

Het is precies deze formulering die sommige verklaarders ertoe brengt om te denken dat dit scenario niet in deze tijd past of pas na de duizend jaar kan plaatsvinden omdat in Openbaringen 20:8,9 ook wordt gesproken over God en Magog die naar de heilige stad zullen komen .

Wanneer we echter nauwkeurig naar de Hebreeuwse grondtekst van Ezech 38:11 en 14 kijken, ontdekken we dat deze "rust" een negatieve onheilige lading heeft, die niet past bij *"de legerplaats der heiligen, en de geliefde stad"* (Openb. 20:9)

Want het woord voor rust in vers 11 is *hashoqetim* (afgeleid van het grondwoord *shaqat*, dat in de taalwetenschap geregistreerd staat onder Strong-nummer H8252)². Deze Hebreeuwse werkwoordswortel (שקט, gevormd door de letters shin, qof en tet) betekent in de basis weliswaar tot rust komen, stil zijn of ongestoord wezen, maar bezit een diepe profetische gelaagdheid³. In de profetische taal betekent dit namelijk geen idyllische heilige vrede, maar juist een gevaarlijke, vleselijke zorgeloosheid. Het is exact dezelfde misplaatste gerustheid (*shaqat*) die in Ezechiël 16:49 wordt gebruikt om de fatale hoogmoed van Sodom te omschrijven.

Daarnaast gebruikt de profeet voor "zeker wonen" het woord *lavetach* (afgeleid van de stam *batach*, Strong-nummer H982 en H983). In een seculiere context slaat de betekenis van *batach* direct om naar overmoed en een misplaatst, arrogant vertrouwen op eigen kracht of menselijke systemen. Waar het woord in geestelijke zin de heilige rust bij God omschrijft, definieert de taalkundige Wilhelm Gesenius de wereldse variant van deze stam als *"to live in proud security, to be careless"* (in trotse zekerheid leven, zorgeloos zijn)⁴

Dit taalkundige inzicht wordt naadloos bevestigd door de klassieke commentator John Gill in zijn historische expositie over Ezechiël 38:11 . Gill legt uit dat dit specifieke wonen in rust betekent dat de natie daar aanwezig is *"securely and carelessly, without any fear of an enemy, and unprepared for defence"* (veilig en zorgeloos, zonder enige vrees voor een vijand en onvoorbereid op defensie) Volgens zijn analyse heeft het volk op dat moment geen enkele gedachte dat iemand hen zal aanvallen, waardoor men volledig nalaat om effectieve methoden aan te wenden om zichzelf te beveiligen⁵.

² Strong, J. (1890). *A concise dictionary of the words in the Hebrew Bible, with their renderings in the Authorized English Version*. New York: Hunt and Eaton. (Zie ingang Strong-nummer H8252, *shaqat*, waar de betekenis primair wordt gedefinieerd als het rusten of ongestoord zijn. Vergelijk voor de specifieke profetische betekenis van deze wortel in relatie tot de vleselijke gerustheid van een samenleving vlak voor een plotseling goddelijk oordeel eveneens: Harris, R. L., Archer, G. L., & Waltke, B. K. (1980). *Theological wordbook of the Old Testament*. Chicago: Moody Press, ingang nummer 2454).

³ Idem.

⁴ Gesenius, W. (1847). *Gesenius's Hebrew and Chaldee lexicon to the Old Testament scriptures*. Vertaald door S. P. Tregelles. Londen: Samuel Bagster & Sons. (Zie pagina 112 voor de wortel שקט, waar de lexicograaf aantoont dat de stam in seculiere verbanden de betekenis aanneemt van een trotse, zorgeloze zekerheid die blind is voor extern gevaar). Vergelijk voor de parallele dynamiek van het woord *lavetach* in relatie tot een fatale, fysieke overmoed ook de geschiedenis van de ondergang van Lais in Richteren 18:7.

⁵ Gill, J. (1765). *An exposition of the Old Testament* (volume 2). Londen: Keith. (Zie zijn specifieke commentaar op Ezechiël 38:11, waar hij de psychologische staat van de bevolking vlak voor de noordelijke invasie ontleedt als een toestand van totale defensieve onbezorgdheid).

Dit is exact de psychologische valstrik waarin het moderne Israël trapt. Het wonen *lavetach* is geen vrome rust onder de vleugels van de Sjechina (de Goddelijke aanwezigheid), maar de seculiere overmoed van een natie die blind vaart op haar technologische en militaire superioriteit. Deze profetische dynamiek is identiek aan het historische scenario in Richteren 18:7, waar het volk van Lais eveneens *lavetach* (volkomen gerust en overmoedig) woonde, afgesneden van reële dreigingen en overtuigd van haar eigen onkwetsbaarheid. Juist deze hightech gerustheid nodigt de kwade gedachte uit in het hart van de noordelijke hoofdvorst (Ezechiël 38:10-11). De vijand herkent dat de onzichtbare digitale muren de natie in slaap hebben gesust, waardoor het open binnenland via een gecoördineerde verrassingsaanval op de grond volstrekt onvoorbereid kan worden overspoeld.

Het wonen "zonder muur, grendel of deuren" beschrijft dus niet de goddelijke bescherming van het vrederijk, maar weerspiegelt de actuele situatie van de technologische vestingen. Door de fabelachtige ontwikkeling van geavanceerde defensiesystemen, raketschilden en onzichtbare (digitale) barrières waant het moderne, seculiere Israël zich volkomen onkwetsbaar. Men leeft in een toestand van technologische overmoed (*batach*) en zorgeloze gerustheid (*shaqat*), in de blinde veronderstelling dat de hightech schil de grenzen definitief heeft beveiligd.

Juist deze vleeselijke gerustheid vormt de perfecte goddelijke hinderlaag. Het is deze specifieke "konseptsiya" (de institutionele tunnelvisie van een onkwetsbare hightech schil ⁶) die de kwade gedachte in het hart van Gog uitlokt. De vijand beseft immers dat het open binnenland wagenwijd openligt zodra de digitale muren via een gecoördineerde en massale verrassingsaanval op de grond worden lamgelegd.

Het fundamentele contrast met Openbaring 20

Dit diepe inzicht legt de onhoudbaarheid bloot van de theorie die de invasie uit Ezechiël 38 probeert samen te smelten met de opstand aan het einde van het vrederijk uit Openbaring 20:7-9. Hoewel Johannes in dat visioen de namen "Gog en Magog" leent, is er sprake van een volstrekt andere historische en geestelijke realiteit. De contrasten zijn via drie duidelijke wetmatigheden te bewijzen:

1. *De staat van het land:*

Ezechiël beschrijft een land dat net hersteld is van de langdurige historische verwoesting van het zwaard (de situatie van het huidige seculiere Israël). Openbaring 20 beschrijft daarentegen een aarde die zojuist duizend jaar lang onder de volmaakte, paradijselijke heerschappij van de Koning heeft geleefd.

⁶ De term **konseptsiya** (Hebreeuws: קונספציה, een leenwoord dat destijds via het Jiddisch is ontleend aan het Russische woord voor conceptie of doctrine) bezit een zeer specifieke en beladen betekenis binnen de Israëlische militaire inlichtingencultuur. Het omschrijft een diepgewortelde, institutionele tunnelvisie waarbij de politieke en militaire top alle binnenkomende data en waarschuwingen dwingend filtert door één vooraf aangenomen strategische theorie.

De historische oorsprong van deze term ligt bij de commissie-Agranat (de officiële onderzoekscommissie die werd ingesteld na de louterende Yom Kippur-oorlog van 1973). Destijds bleek uit het onderzoek dat de militaire inlichtingendienst (Aman) alle concrete rapporten over een naderende Egyptische invasie systematisch terzijde had geschoven vanwege de dogmatische aanname (de konseptsiya) dat Egypte nooit een grootschalige oorlog zou riskeren zonder eerst geavanceerde langeafstandsraketten en totale luchtmachtsuperioriteit te verwerven. In de aanloop naar de inval op 7 oktober 2023 herhaalde deze geschiedenis zich op tragische wijze (ditmaal via de gemoderniseerde konseptsiya dat de vijand fundamenteel getemd was door economische prikkels en dat de hoogtechnologische barrières ondoordringbaar waren). Zie voor een uitgebreide historische analyse van dit inlichtingenfenomeen: Shlaim, A. (1976). *Failures in the cruel army: the Yom Kippur War*. International Studies Quarterly, 20(3), 345-380.

2. *Het doel van het gericht en de aard van de executie:*

De invasie in "het laatste der dagen" bij Ezechiël fungeert als de noodzakelijke "oven" om het ongeloof weg te snijden en het overblijfsel tot een nationale bekering te dwingen. In Openbaring 20 bevindt de vijand zich echter niet tegenover een seculier volk dat nog gelouterd moet worden, maar omsingelen de misleide volkeren "*de legerplaats der heiligen*" en de reeds geliefde stad.

Hieraan moet een fundamenteel theologisch argument worden toegevoegd dat rechtstreeks voortvloeit uit de openbaring van Gods identiteit. In Ezechiël 38:23 verklaart de Heere nadrukkelijk dat de vernietiging van de noordelijke coalitie een herintroductie van Zijn heiligheid is: "*Alzo zal Ik Mij groot maken, en Mij heiligen, en bekend worden voor de ogen van vele heidenen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.*"

Dit specifieke doel (het bekend worden aan heidenen die Hem nog niet erkennen) past uitsluitend in een tijdsbestek vóór het vrede-rijk. Aan het einde van de duizend jaar (Openbaring 20) is zo'n bekendmaking immers volkomen overbodig, want juist vanaf het begin van dit tijdperk staat al geschreven:

 Jesaja 11:9 Men zal nergens leed doen noch verderven op den gansen berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.

De volkeren hebben op dat moment al duizend jaar lang geleefd onder deze tastbare, rechtstreekse en wereldwijde heerschappij van de Messias, waardoor Gods Naam en soevereiniteit al die tijd de hele aarde hebben vervuld. God hoeft Zich aan het einde van het vrede-rijk dus niet meer aan de heidenen voor te stellen.

Naast dit uiteenlopende doel verschilt ook de feitelijke executie van het oordeel in Openbaring 20 wezenlijk van de beschrijving in Ezechiël 38:22. Ezechiël schetst een complex (en geografisch herkenbaar) scenario van opeenvolgende aardse en atmosferische plagen: "*En Ik zal met hem rechten, door pestilentie en door bloed; en Ik zal een overstelpenden plasregen, en grote hagelstenen, vuur en zwavel regenen op hem, en op zijn benden, en op de vele volken, die met hem zullen zijn.*"

Dit duidt op een fysieke en stapsgewijze gevechtsfase op de bergen van Israël (wat ook de maandenlange begrafenis- en opruimfase in het daaropvolgende hoofdstuk verklaart). In Openbaring 20:9 is er daarentegen geen sprake van een dergelijke gecoördineerde aardse strijd of een uitgesponnen militair rechtsproces. De opstand aan het einde van het vrede-rijk wordt in één enkele flits soeverein en bovennatuurlijk afgekapt: "*En zij zijn opgekomen op de breedte der aarde, en omringden de legerplaats der heiligen, en de geliefde stad; en er kwam vuur neder van God uit den hemel, en heeft hen verslonden.*" Dit is geen louterende oven of een langdurig historisch slagveld, maar een directe, allesverterende consumptie die de rebellen onmiddellijk overbrengt naar het laatste oordeel voor de grote witte troon.

3. *De aard van de veiligheid:*

De rust in Ezechiël 38 is een overmoedige, seculiere rust vóór het oordeel, gebaseerd op menselijke technologische schilden. De veiligheid in Openbaring 20 is daarentegen een absolute, heilige status na het oordeel, waarbij de gemeente al duizend jaar in volmaakte gemeenschap met haar Koning leeft. Johannes gebruikt de namen Gog en Magog aan het einde van het vrede-rijk dan ook louter als een profetisch archetype (een spreekwoordelijke aanduiding voor de ultieme opstand tegen God), net zoals Jeruzalem in haar seculiere eindtijdfase geestelijk "Sodom en Egypte" wordt genoemd.

Ezechiël 38 en 39 beschrijft dus onmiskenbaar de grote climax van de huidige genadetijd. Het is de acute crisis die plaatsvindt aan de uiterste grens van de menselijke autonomie, exact op de profetische klok van de aliyah, om het volk Israël via de crisis definitief binnen te leiden in de beloofde zegen van het nieuwe verbond.

Het scenario is één doorlopende keten: de ideologische opmars van een enorme (hoofdzakelijk islamitische) coalitie onder leiding van Gog, de invasie in het land waarbij het twee derde deel wordt afgesneden of gegijzeld, en de vlucht van de overlevers (de seridim) naar de centrale vesting Jeruzalem. Daar (in het microperspectief van de omsingeling) zit het overblijfsel klem op de berg Sion, direct tegenover de vijand in het dal van Josafat.

Juist op het absolute dieptepunt (wanneer de menselijke kracht volledig is gebroken) opent God "de kosmische rechtszaak" en daalt de Koning der koningen neer. Zijn voeten zullen staan op de Olijfberg, die daardoor in de breedte splitst en een bovennatuurlijke corridor naar Azal (Wadi Yasul) opent. Terwijl het overblijfsel veilig wegvlucht (de eschatologische herhaling van de Schelfzee) voltrekt zich het oordeel over de binnendringers. De materiële restanten van deze overwonnen wereldmacht (de miljoenen liters vloeibare brandstoffen en energierijke polymeren) zullen vervolgens zeven jaar lang de nationale energievoorziening van Israël aandrijven, terwijl het bloed in het dal van Hamon-Gog de biologische voedingsbodem vormt voor de paradijselijke en ecologische wedergeboorte van het vreedrijk onder de herstelde troon van David.

Deze inleiding nodigt de lezer uit om met profetische nuchterheid en paraatheid te kijken naar het naderende tijdvenster, waarin Gods raadsbesluit onfeilbaar zal worden volvoerd.

Deel 1 Het theologische en morele fundament

1.0 Aliyah, humanisme en het doel van het nieuwe verbond

In theologische uiteenzettingen hoor je soms het argument: *"Schei toch uit met het helpen van Joden naar Israël, want twee derde wordt daar straks uitgeroeid en geeft de geest. Laat ze lekker zitten waar ze zitten, want in de naties zijn ze waarschijnlijk veel safer dan wanneer je ze naar Israël brengt. Dat wordt daar straks één groot, gigantisch bloedvergieten waar maar een derde overblijft."*

De gedachte hierachter is dat je hen met de aliyah⁷ rechtstreeks in de valstrik van een toekomstige uitroeiing (het twee derde deel uit Zacharia 13:8,9) zou drijven.

Hedendaagse theologen en critici gebruiken soms dit humanitaire dilemma echter vooral als een doordachte retorische schijnbeweging. Zij stellen de gedachte dat de aliyah een reis naar een toekomstig profetisch slachthuis zou zijn doelbewust als volstrekt absurd en belachelijk voor. Door die optie als ondenkbaar in het licht te stellen, proberen zij voor het oog van hun publiek meer geloofwaardigheid te winnen voor hun eigen standpunt: de bewering dat die twee-derde uitroeiing en het louteringsvuur historisch gezien al achter de rug zijn (tijdens de diaspora of de verschrikkingen van de Holocaust). Op deze manier sussen zij het humane geweten en poetsen zij de scherpe eschatologische randen van de tekst handig weg.

Maar juist tegenover deze theologische manoeuvre trekt de Schrift een radicale streep. In Amos 6:10 staat een indringende passage die de kern van deze menselijke overmoed direct adresseert:

📖 *"En de naaste vriend zal een iegelijk van die opnemen, of die hem verbrandt, om de beenderen uit het huis uit te brengen, en zal zeggen tot dien, die binnen de zijden van het huis is: Zijn er nog meer bij u? En hij zal zeggen: Niemand. Dan zal hij zeggen: Zwijg! want zij waren niet om des HEEREN Naam te vermelden."*

⁷ Aliyah (ook wel *aliyah* of *aliya*) is het Hebreeuwse woord voor "opgang" of "stijgen". In de Joodse traditie is dit de specifieke term voor emigratie naar het land Israël

Wanneer we deze woorden ontleden, ontdekken we dat dit niet louter een weergave van een historische crisis is, maar een dwingend bevel met een absolute reden. Het woord "**Zwijg!**" functioneert als een direct Goddelijk veto tegen de mens die meent met zijn eigen rationele constructies en humane maatstaven Gods soevereine raadsbesluit te kunnen gladstrijken. Critici proberen de profetische klok theologisch te manipuleren omdat de toekomstige oven niet past binnen hun humanitaire denkkader. Dit absolute gebod snoert echter resoluut de mond van iedereen die door middel van menselijke argumenten of het wegedeneren van de crisis probeert te bewijzen dat Gods zuiveringsproces al is voltrokken.

De diepere lading van deze tekst dwingt ons om de focus te verleggen van menselijk sentiment naar de absolute scheppingsorde van de Allerhoogste. Elk mens, en in het bijzonder het uitverkoren Joodse volk, is immers door de Schepper geroepen om Zijn Naam te loven en te vermelden (zoals de Heere over Zijn eigen volk getuigt in Jesaja 43:21: "*Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen*"). Het vermelden van Zijn Naam is de bestaansreden van de schepping. Wanneer een cultuur of het twee derde deel van de goddelozen in het land deze doelstelling radicaal de rug toekeert en in openlijke rebellie leeft, is de totale uitroeiing de onafwendbare consequentie van hun eigen autonomie.

Een rechtgeaarde Godlover zal op dat moment niet in opstand komen tegen de hardheid van het oordeel, maar de absolute rechtvaardigheid van God erkennen en in deemoed accepteren en zwijgen. God is immers volkomen rechtvaardig wanneer Hij de goddeloosheid definitief ombrengt. Juist deze rauwe en angstaanjagende realiteit van Gods heilige toorn vormt de onmisbare achtergrond waartegen het wonder van de verlossing schittert. Het is de realiteit van dit vreselijke gericht die de menselijke zelfredzaamheid verpulvert en de diepe noodzaak van het evangelie blootlegt; exact omdat God een verterend vuur is tegen de zonde, hebben wij louter uit soevereine genade een eeuwige en veilige schuilplaats gevonden bij onze Heere Jezus. Elke humanitaire kritiek op de profetie verstomt hier definitief wanneer de mens inziet dat het zwijgen de enig passende houding is voor de heilige majesteit van de Rechter.

 Amos 6:10b Zwijg! want zij waren niet om des HEEREN Naam te vermelden.

1.1 De theologische reacties op Zacharia 13

Om te voorkomen dat de aliyah (de terugkeer) als een gevaarlijke reis naar een profetisch slachthuis wordt gezien, verplaatsen verschillende huidige theologische stromingen en christelijke pro-Israëlorganisaties de vervulling van Zacharia 13:8-9 naar het verleden ⁸. Er wordt dan gesteld dat het twee derde deel en het louteringsvuur profetisch gezien slaan op de verschrikkingen van de tweeduizend jaar diaspora (de pogroms, de inquisitie), met als absolute, gitzwarte dieptepunt de Holocaust. De heroprichting van de staat Israël in 1948 wordt dan gezien als het begin van de fase waarin het gelouterde, overgebleven "derde deel" wordt thuisgebracht voor zegen, niet voor een nieuw oordeel.

De bekende bijbelcommentator Matthew Henry (1662-1714) interpreteerde het destijds zo: nadat de Herder (Jezus) werd geslagen, werd de joodse natie overgegeven aan de Romeinse legers in het jaar 70 na Christus ⁹. Het "twee derde deel" dat wordt uitgeroeid, staat in zijn commentaar symbool voor

⁸ Zie de algemene publicaties en leringen van organisaties zoals de Internationale christelijke ambassade Jeruzalem (ICEJ) en de stichting Christenen voor Israël. Binnen hun eschatologische studies wordt de huidige aliyah nadrukkelijk gepresenteerd als het eindtijdelijke herstel en de troost van Israël (Jesaja 40), waarbij louterende oordelen zoals de Holocaust historisch achter de rug liggen.

⁹ Matthew Henry, Commentaar op Zacharia 13:8-9. Henry linkt vers 7 (het slaan van de herder) aan de kruisiging en trekt die lijn direct door naar de Romeinse verwoesting van Jeruzalem door Titus in 70 na Christus als het moment waarop het twee derde deel werd afgesneden.

de enorme massa joden die destijds door de Romeinen werd gedood of in slavernij werd weggevoerd. Het "derde deel" dat overblijft en door het vuur gelouterd wordt, legt hij uit als het gelovige overblijfsel (de vroege christelijke kerk uit de joden) dat de Naam van de Heere aanriep.

Aan de andere kant van het theologische spectrum staan de dispensationalisten. Zij geloven weliswaar dat deze profetie uit Zacharia 13:8-9 nog in de toekomst in vervulling zal gaan, maar zij hanteren een heel specifieke (en on-Bijbelse) theologie ¹⁰. Aangezien zij geloven in een opname van de christenen vóór de grote verdrukking, plaatsen zij een kunstmatig gat van tweeduizend jaar tussen de 69e en de 70e jaarweek van Daniël. Zij beweren dat Israël nog drieënhalf jaar in een grote verdrukking terechtkomt onder een antichrist in een herbouwde derde tempel. Op deze manier functioneert de interpretatie van Zacharia 13:8-9 in hun systematiek meer als een welkom bewijs voor de eigen theologische constructie, dan dat deze profetie werkelijk serieus wordt genomen naar de ware mening van de Geest.

1.2 Het geestelijke resultaat van de loutering en de volgorde van herstel

 Zacharia 13:9a En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft,

Het sterkste tekstuele bewijs tegen de historische verklaringen (zowel die van de klassieke theologie als die van de huidige pro-Israëlorganisaties) ligt in het directe resultaat van de loutering.

Zacharia 13:9b is daar volstrekt helder over:

 "het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God."

Wanneer we dit toetsen aan de geschiedenis, loopt elke historische interpretatie direct vast.

De Romeinse verwoesting in het jaar 70 na Christus bracht geen nationale bekering, maar juist een eeuwenlange verharding en verstrooiing. En hoewel de Shoah (in de volksmond de Holocaust genoemd) een onvoorstelbare gruwelijke poging tot uitroeiing was, leidde de nasleep ervan in 1948 tot de oprichting van een grotendeels seculiere, democratische staat.

De nationale doorbraak naar het nieuwe verbond (waarbij het gehele overgebleven volk JHWH als hun God erkent en de Messias omhelst) heeft daar simpelweg nog niet plaatsgevonden.

Dit feit bevestigt en bewijst echter juist de diepe waarheid van het profetische woord over de exacte volgorde van het herstel. De profeten laten zien dat het volk eerst in ongeloof fysiek wordt thuisgebracht in het land, en pas daarna geestelijk tot bekering komt.

Dit patroon lezen we heel duidelijk in Ezechiël 36:24-27, waar God belooft hen eerst uit de heidenen te halen en te verzamelen uit alle landen, om hen pas daarna met rein water te besprenkelen en een nieuwe geest in hun binnenste te geven. Ook het bekende visioen van de dorre doodsbeenderen in Ezechiël 37:9-14 laat precies deze opeenvolging zien: de beenderen komen eerst fysiek bij elkaar, er komen zenuwen, vlees en een huid op (de oprichting van de fysieke staat), maar er is op dat moment nog geen geest in hen. De levensadem (de Geest) wordt pas ingeblazen als ze al in het land staan.

Paulus bevestigt deze Goddelijke volgorde in Romeinen 11:25-26:

 "Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob."

¹⁰ C.I. Scofield, *The Scofield study Bible*, kanttekeningen bij Daniël 9:24-27 en Zacharia 13:8-9. Dit werk vormt de basis van het moderne dispensationalisme, waarin de loutering van het derde deel strikt wordt gereserveerd voor de toekomstige "grote verdrukking" (de zogeheten 70e jaarweek) na de opname van de gemeente.

Dit sleutelvers laat zien dat de geestelijke verharding van het volk pas wordt weggenomen *nadat* de volheid van de heidenen is ingegaan (het moment dat de wereldmachten hun grens bereiken en zich tegen Jeruzalem verzamelen). Pas wanneer de nood op het hoogst is en de Verlosser fysiek uit Sion komt, zal geheel Israël zalig worden. De huidige seculiere status van Israël is dus geen ontkrachting van de profetie, maar de exacte, tastbare bevestiging van deze Bijbelse blauwdruk. Het loutervuur van de eindtijdcrisis is er al en zal nog intenser worden, omdat deze door God gebruikt wordt om de verharding definitief te verbreken en de beloofde bekering te bewerken, zoals is geschreven:

📖 *Ezechiël 36:31-32 Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van u zelf hebben over uw ongerechtigheden en over uw gruwelen. Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere HEERE, het zij u bekend! Schaamt u en wordt schaamrood van uw wegen, gij huis Israels!*

1.3 De onbreekbare eenheid tussen herder en land

Dit inzicht snijdt tegelijkertijd de vluchtroute van het dispensationalisme af.

Zij maken de fundamentele fout door een gigantische tijds kloof (een zogeheten parentese of profetische pauze) van tweeduizend jaar te weven tussen vers 7 (het slaan van de herder) en vers 8 (de crisis in het land).

De profeet Zacharia schept in de grondtekst echter juist een directe, causale keten (een duidelijke oorzaak-en-gevolgrelatie). Omdat de Herder destijds is geslagen, is het Joodse volk in een staat van geestelijke kwetsbaarheid terechtgekomen die uiteindelijk uitloopt op de oordelen in het land (de schapen verstrooid)

De loutering is het directe, historische sluitstuk van diezelfde doorlopende lijn. Door hier een kunstmatige pauze van tweeduizend jaar tussen te drukken om een eigen eindtijdschema over een geheime opname te bewijzen, snijdt men de profetische zenuw door. De Geest van de profetie laat zien dat het slaan van de Herder en de uiteindelijke loutering van Zijn volk onlosmakelijk bij elkaar horen als het begin en het eindpunt van Gods soevereine herstelplan.

1.4 De humanitaire illusie ontmanteld

Hoewel al deze theologische herinterpretaties (of het nu gaat om het haastig wegschuiven van de profetie naar het verleden of het creëren van een kunstmatige dispensationalistische tijds kloof) in eerste instantie misschien klinken als logische verklaringen, of voortkomen uit humane bezorgdheid, klopt deze argumentatie om gefundeerde profetische redenen absoluut niet. Deze angst en de drang om de tekst te omzeilen komen rechtstreeks voort uit een diepe wortel van humanisme (waarbij men probeert om vanuit menselijk sentiment, goedbedoelde liefde voor Israël en eigen berekeningen Gods soevereine raadsbesluit te corrigeren of te omzeilen). Een groot misverstand in deze menselijke redenering is de valse aanname dat de Joden buiten Israël wel veilig kunnen blijven zitten, alsof het de bedoeling van God is dat Israël permanent in de verstrooiing zou kunnen blijven.

Wanneer we de geschiedenis bestuderen, zien we dat de terugkeer naar het land nooit een vrijblijvende luxe-optie is geweest (de staat Israël werd destijds immers geboren uit de as van de Holocaust). Het wereldwijd in alle heftigheid toenemende antisemitisme dwingt het Joodse volk vandaag de dag opnieuw om te beseffen dat de aliyah geen keuze is, maar pure noodzaak. Sterker nog, het diepe verlangen naar de aliyah heeft God Zelf in het hart van het Joodse volk gelegd, want Hij is het Die Zijn eigen volk verstrooit en ook weer vergadert.

De opeenvolgende fasen van het thuisbrengen

Dit patroon van thuisbrengen sluit naadloos aan bij de opeenvolgende fasen die de profeet Jeremia reeds voorzegde. Naast een vriendelijke, vrijwillige aliyah waarbij het volk met een lokroep wordt getrokken (het werk van de vissers), komt er onherroepelijk een fase waarin zij door acute nood en existentiële dreiging worden opgejaagd (het werk van de jagers).

 Jeremia 16:15-16 Maar: Zo waarachtig als de HEERE leeft, Die de kinderen Israëls heeft opgevoerd uit het land van het noorden, en uit al de landen waarhenen Hij hen gedreven had! want Ik zal hen wederbrengen in hun land, dat Ik hun vaderen gegeven heb. Ziet, Ik zal zenden tot veel vissers, spreekt de HEERE, die zullen hen vissen; en daarna zal Ik zenden tot veel jagers, die zullen hen jagen, van op allen berg, en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen.

Binnen de eschatologische geschiedschrijving is deze chronologische volgorde in de afgelopen anderhalve eeuw pijnlijk accuraat gebleken. In de late negentiende en vroege twintigste eeuw zond God allereerst de vissers om het volk te wekken.

De historische rol van de vissers

Een van de meest sprekende en tastbare voorbeelden van deze profetische vissersfase is de geschiedenis van William Hechler (1845–1931), een diepgelovige anglicaanse kapelaan die verbonden was aan de Britse ambassade in Wenen. Jaren voordat de seculiere wereld oog had voor de joodse kwestie, bestudeerde Hechler de profetische Schriften en berekende hij aan de hand van de boeken Daniël en Openbaring dat het herstel van Israël vlak voor de deur stond.

Wanneer Theodor Herzl in 1896 zijn visionaire boek *Der Judenstaat* publiceert, herkent Hechler hierin direct de vinger van God. Hij zoekt Herzl op, wordt zijn trouwste bondgenoot en gebruikt zijn unieke diplomatieve netwerk (waaronder zijn persoonlijke vriendschap met de Duitse groothertog Friedrich I van Baden) om deuren te openen naar de hoogste politieke wereldleiders, zoals de Duitse keizer Wilhelm II.

Hechler reisde onvermoeibaar door Europa om joodse gemeenschappen (met name in de door pogroms geteisterde regio's van Rusland en Duitsland) te waarschuwen en aan te sporen: de tijd om terug te keren naar Zion was aangebroken. Hij was een visser in de meest pure, profetische zin van het woord. Het overgrote deel van de joodse bevolking in Duitsland en West-Europa weigerde destijds echter naar deze vissers te luisteren. Men was verblind door de verlichting en assimilatie, bezat grote materiële welstand en beschouwde steden als Berlijn of Frankfurt als hun definitieve, veilige thuisbasis.¹¹

De intreding van de jagers

Toen de lokroep van de vissers niet langer bleek te werken, liet God de jagers los. Het naziregime onder leiding van Adolf Hitler nam de rol van deze beestachtige jagers op zich. Zij spoorden de joodse gemeenschappen op met een ongekennde, industriële en bureaucratische precisie. Men werd letterlijk weggejaagd van de bergen, de heuvelen en uit de diepste kloven van de steenrotsen (de kelders, zolders en onderduikadressen van Europa). Deze gruwelijk uitgevoerde jacht dwong de overlevende rest van het volk na 1945 om massaal de schepen te bestijgen richting de bergen van Israël, omdat Europa definitief was opgehouden een veilig thuis te zijn. Deze grootschalige, clandestiene scheepsoperatie stond organisatorisch bekend onder de naam Aliyah Bet¹². Het absolute symbool van deze naoorlogse vluchtbeweging werd het legendarische schip de SS Exodus 1947, waarmee de existentiële noodzaak van de aliyah in één klap op de wereldwijde politieke agenda werd gezet.¹³

¹¹ Duvernoy, C. *De prins en de profeet*. Zwolle: Scholten Uitgeverij. (Zie dit werk voor een gedetailleerde historische weergave van de profetische berekeningen van William Hechler en zijn unieke diplomatieke inspanningen samen met Theodor Herzl om de joodse aliyah vanuit Europa te realiseren).

¹² Halamish, A. (1998). *The Exodus affair: holocaust survivors and the struggle for Palestine*. Londen: Syracuse University Press. (Zie dit standaardwerk voor een uitgebreide historische en logistieke reconstructie van de Aliyah Bet, de werking van het ondergrondse Bricha-netwerk en de diepe geopolitieke impact van het schip de Exodus op de uiteindelijke beëindiging van het Britse mandaat).

¹³ <https://encyclopedia.ushmm.org/content/en/article/exodus-1947>

De gelijktijdige dynamiek in de huidige eindtijd

Hoewel de geschiedenis van de twintigste eeuw een duidelijke, opeenvolgende overgang laat zien van de vroege vissers (Hechler en Herzl) naar de brute jagers (het nazisme), zien we vandaag de dag een opmerkelijke en angstaanjagende intensivering van dit profetische patroon.

Aan de ene kant zien we wereldwijd de actieve en vriendelijke werking van de vissers (via tal van aliyah-organisaties, Joodse agentschappen en organisaties zoals Shivat Zion en gelovige Christelijke organisaties zoals Christenen voor Israël, die vluchten financieren, praktische hulp bieden en Joodse gezinnen liefdevol thuisbrengen. Zij vissen nog altijd met open armen.

Maar tegelijkertijd, op ditzelfde moment, zien we de onheilspellende opkomst van de moderne jagers. De explosieve en wereldwijde toename van het agressieve antisemitisme (in de straten van Parijs, Londen, Amsterdam, New York, Sydney (14-09-2025), Montreal (22-06-2026) etc. etc.¹⁴, fungeert als een steeds grimmiger wordende jacht. Joodse gemeenschappen worden in het Westen in het nauw gedreven door een alliantie van radicaal-Islamitische krachten en seculier-linkse ideologieën. Het leven in de diaspora wordt fysiek en sociaal onmogelijk gemaakt.

God gebruikt deze vissers en jagers vandaag de dag dus synchroon: de vissers bieden de open vluchtroute, terwijl de jagers de vertrouwde comfortzone in het Westen genadeloos wegslaan. Het dwingt het volk uit de allerlaatste schuilhoeken van de verstrooiing om de blik definitief naar Jeruzalem te wenden.

Het cruciale uitgangspunt dat hierbij door menselijke waarnemers volledig over het hoofd wordt gezien, is dat de loutering (het zuiveringsproces) in de Schrift altijd een heel specifiek geestelijk doel heeft. Het louteringsvuur is er nooit om willekeurig te vernietigen, maar om het ongeloof, de valse seculiere gerustheid en de menselijke hoogmoed definitief weg te snijden. Zowel de historische jacht in Europa als de actuele druk van vandaag dienen om de natie fysiek te verzamelen op de bergen van Israël, waar zij (vlak voor de muren van de stad) oog in oog met de noordelijke invasiemacht uit Ezechiël 38 de hand van hun God zullen herkennen.

De profetische roep tot de christelijke gemeente

Wanneer wij als christenen naar de profetieën van Israël kijken, doen wij dat in de eerste plaats omdat God deze in Zijn Woord heeft geopenbaard. Wij zien deze profetische patronen vandaag de dag stap voor stap voor onze eigen ogen in vervulling gaan. Deze actuele herkenning schenkt ons niet alleen diepe verwondering, maar herinnert ons er ook aan dat wij geen kinderen van de duisternis zijn. Omdat God ons deelgenoot heeft gemaakt van Zijn geheimenis, weten we dat die dag ons niet als een dief in de nacht zal overvallen (zoals de apostel Paulus schrijft in 1 Thessalonicenzen 5). Vanuit dit heldere profetische licht verwachten we dan ook het uiteindelijke geestelijke heil voor de joden door Jezus Christus en de daaropvolgende zegen voor de gehele wereld.

 Romeinen 11:15 Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?

Toch mag deze profetische alertheid ten opzichte van Israël nooit verworden tot een passief toeschouwerschap vanaf de zijlijn. Terwijl God Zijn volk fysiek verzamelt op de bergen (om hen daar in de smeltkroes te zuiveren), klinkt er in het boek Openbaring tegelijkertijd een dwingende en directe waarschuwing aan het adres van de gelovigen zelf. Openbaring 18:4 roept

 "Ga uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt."

¹⁴ Anti-Defamation League (ADL). *Global antisemitic incidents in the wake of Hamas war in Israel*. Geraadpleegd via de officiële documentatie op <https://www.adl.org/resources/article/global-antisemitic-incidents-wake-hamas-war-israel> (Dit actuele overzicht documenteert de wereldwijde, explosieve toename van gewelddadige incidenten en maatschappelijke uitsluiting van joodse gemeenschappen in de westerse diaspora).

En Paulus refereert juist aan Gods oordelen over Israël ter waarschuwing voor de gelovigen uit de heidenen:

 Romeinen 11:21-22 Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare. Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God; de strengheid wel over degenen, die gevallen zijn, maar de goedertierenheid over u, indien gij in de goedertierenheid blijft; anderszins zult ook gij afgehouden worden.

Het is dus een groot gevaar wanneer christenen zich weliswaar intellectueel bezighouden met de profetische tijdlijn van Israël, maar ondertussen innerlijk volledig verweven blijven met de Babylonische cultuur, de denkwijze en de materiële comfortzone van het moderne Westen.

We worden hier krachtig gewaarschuwd om op geen enkele wijze wereldgezind te zijn.

 Romeinen 12:1,2 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.

Wie blijft meedraaien in de morele en spirituele structuren van dit westerse Babylon (en haar normen overneemt), zal onherroepelijk met haar omkomen wanneer Gods oordelen over Babylon losbarsten.

De crisis aan de grens van de geschiedenis dwingt dus niet alleen het Joodse volk tot een fysieke aliyah, maar eist van de christen een even radicale, geestelijke aliyah (een resoluut uitgaan uit de wereldgezindheid) om te midden van de naderende wereldgerichten rein en onwankelbaar te kunnen standhouden.

 Openbaring 22:11 Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog gerechtvaardigd worde; en die heilig is, dat hij nog geheilgd worde.

1.5 De grens van veertig eeuwen en de hoogmoed van Sodom

Dit zuiveringsproces richt zich fundamenteel tegen de geest van menselijke zelfvergoddelijkheid (2 Thess. 2:4), een realiteit die exact veertig eeuwen na het historische vuuroordeel wederom pijnlijk zichtbaar wordt op de vlakte van Sodom. De geschiedenis laat zien hoe de mensheid in absolute verblinding het geografische nulpunt van de Dode Zee opzoekt om daar de menselijke autonomie en de zonde van Sodom onder de noemer van 'pride' (hoogmoed) theateraal te vieren.

Wat zich op deze oordeels-breuklijn afspeelt, is een openlijke provocatie van de Allerhoogste.

Men kaapt het hemelse verbondsteken van de regenboog (het symbool van genade na het oordeel met water) en plant dit als een triomfantelijke vlag op de as van het oordeel met vuur.

We moeten niet de illusie hebben dat de God van Israël deze gecultiveerde hoogmoed met toestemming van de Israëlitische regering over Zijn kant laat gaan. De profeten laten onomwonden zien dat wanneer een samenleving haar zonden vrijuit spreekt gelijk Sodom en de Schepper openlijk tart, het oordeel onafwendbaar is.

 Jesaja 3:8,9 Want Jeruzalem heeft aangestoten, en Juda is gevallen, dewijl hun tong en zijn handelingen tegen den HEERE zijn, om de ogen Zijner heerlijkheid te verbitteren. Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en hun zonden spreken zij vrij uit, gelijk Sodom; zij verbergen ze niet. Wee hunlieders ziel; want zij doen zichzelf kwaad.

Het vieren van grenzeloze zinnelijkheid en de roes recht boven het sluimerende, geofysische kruitvat van de Jordaanvallei is het ultieme teken dat de maatbeker van de wereldwijde ongerechtigheid vol is.

1.6 De totale verbrijzeling van het beeld van Daniël

Deze morele afval is onlosmakelijk verbonden met de naderende ondergang van het complete westerse machtscentrum (het moderne Babylon).

Het Westen, als erfgenaam van het Romeinse Rijk, vormt in de profetische geschiedenis de broze voeten van ijzer en leem uit het grote statenbeeld dat door Daniël werd gezien.

De Westerse wereld poogt in absolute hoogmoed een utopische, seculiere eenheid te smeden onder de vlag van humanistische tolerantie, waarbij men totaal verschillende culturen en immigratiestromen probeert samen te binden. Maar dit verbond faalt, omdat het ijzer van de oude Romeinse macht zich niet laat hechten aan het leem.

 Daniel 2:43-44 En dat gij gezien hebt ijzer vermengd met modderig leem, zij zullen zich wel door menselijk zaad vermengen, maar zij zullen de een aan den ander niet hechten, gelijk als zich ijzer met leem niet vermengt. Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.

De Schrift garandeert dus dat er uiteindelijk niets zal overblijven van het hoogmoedige Babylon. De steen die zonder handen uit de berg zal worden afgehouwen, zal de voeten van ijzer en leem vermorzelen, waardoor het volledige Westerse wereldsysteem (met al zijn economische rijkdom, morele rebellie en schijnbare klimaatbeheersing) in één klap zal instorten. Terwijl het Westen zijn macht inzet om de scheppingsorde (man en vrouw) omver te werpen, zal de Schepper hun bolwerk breken door de wet van de ont-schepping (Tohu wa-Bohu) over hun infrastructuur te trekken, waardoor hun gecultiveerde maatschappij definitief teruggeworpen wordt in de oer-chaos.

 Jesaja 34:8-11 Want het zal zijn de dag der wraak des HEEREN, een jaar der vergeldingen, om Sions twistzaak. En hun beken zullen in pek verkeerd worden, en hun stof in zwavel; ja, hun aarde zal tot brandend pek worden. Het zal des nachts of des daags niet uitgeblust worden, tot in der eeuwigheid zal zijn rook opgaan; van geslacht tot geslacht zal het woest zijn, tot in eeuwigheid der eeuwigheden zal niemand daar doorgaan. Maar de roerdomp en de nachtuil zullen het erfelijk bezitten, en de schuifuit, en de raaf zal daarin wonen; want Hij zal een richtsnoer der woestigheid (tohu) over hen trekken, en een richtlood der ledigheid (bohu).

1.7 Het nieuwe verbond en de voorbereiding op het herstel

En met die realiteit moet elke studie over de eindtijd beginnen: niemand heeft het recht om naar het land Israël terug te keren met de gedachte daar onafhankelijk van de God van Israël een eigen, seculier leventje te kunnen leiden.

Dit geldt net zozeer voor de heidenen, die menen dat zij straffeloos antisemitisme kunnen bedrijven en in goddeloze hoogmoed kunnen leven. Men handelt alsof God, Die de hemelen en de aarde geschapen heeft, niet bestaat, en alsof het evangelie straffeloos kan worden verworpen.

De historische verstrooiing (de wereldwijde ballingschap) van het volk vond in het verleden immers juist plaats vanwege exact deze zaken: geestelijke ontrouw, afgoderij, trots en het verwerpen van de Messias.

De huidige fysieke terugkeer naar het land en de beloften van een zegenrijke toekomst en bekering zijn namelijk onlosmakelijk gefundeerd op het nieuwe verbond. God brengt Zijn volk niet terug om hen aan hun lot over te laten, maar om Zijn soevereine beloften in te lossen. Zoals Ezechiël 36 profeteert, is het de Geest die het stenen hart zal wegnemen en een nieuw, levend hart zal geven. Dit herstell patroon sluit perfect aan bij Jeremia 30 en 31, waar de terugkeer van Israël en Juda direct

wordt gekoppeld aan de oprichting van dit nieuwe verbond. Juist in die context van loutering en uiteindelijke omkeer klinkt de ernstige profetie uit Jeremia 30:24:

 "De hittigheid van des HEEREN toorn zal zich niet afwenden, totdat Hij gedaan, en totdat Hij daargesteld zal hebben de gedachten Zijns harten; in het laatste der dagen zult gij daarop letten."

God gebruikt de intense druk van de eindtijdcrisis dus heel doelgericht om de gedachten van Zijn hart te realiseren. De aliyah is de noodzakelijke, fysieke voorbereiding op deze geestelijke transformatie. God brengt Zijn volk thuis om daar, na een eeuwenlange verstrooiing waarin het hart zich niet bekeert tot de Gezegende die kwam en komt in de Naam van JHWH, de finale confrontatie met de menselijke hoogmoed aan te gaan, hun harten door Zijn Geest radicaal te veranderen en hen via het nieuwe verbond definitief binnen te leiden in Zijn beloofde zegen.

Tegenover de totale en definitieve vernietiging van het westerse Babylon, schetsen de profeten voor het volk Israël een volstrekt ander, glorieus einddoel. Hoewel het joodse volk eerst door de oven van de eindtijdcrisis moet gaan om in het midden van Jeruzalem te worden gelouterd van haar seculiere zelfvertrouwen en religieuze verharding, is dit proces uitdrukkelijk op herstel gericht. De intense druk van de omsingeling door de volkeren is het goddelijke instrument om de menselijke hoogmoed definitief te breken.

Wanneer het overblijfsel met de rug tegen de muur in diepe verootmoediging omhoog kijkt en haar ware, doorboorde Messias omhelst, zal de nationale doorbraak naar het nieuwe verbond een feit zijn. God zal hun stenen hart wegnemen, Zijn Geest in hun binnenste geven en het land definitief reinigen van al haar onreinigheden.

 Zacharia 12:10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Het gelouterde volk Israël zal daarna tot een ongekende, bovennatuurlijke bloei komen. Jeruzalem zal niet langer het geestelijke 'Sodom en Egypte' van de eindtijd zijn, maar wordt door de God van het verbond verheven tot het theocratische, kloppende hart van de aarde. Vanuit dit volmaakte fundament van vrede zal de goddelijke wet over de gehele vernieuwde schepping uitgaan, zoals de profeet Jesaja schreef:

 Jesaja 2:3 En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des HEEREN, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem.

Pas wanneer het zalig-geworden Israël haar Koning eert, zal de universele wereldvrede aanbreken en zal de oorspronkelijke harmonie van de schepping tot haar absolute voltooiing komen. Wie de aliyah bekritiseert en tegenhoudt uit angst voor het komende gevaar, ontkent daarmee de diepe noodzaak en het herstellende einddoel van Gods verbondstrouw.

1.8 Waarom deze profetie is gegeven en de gevaren van theologische verblindings

Om de absolute diepte van Zacharia 13:8-9 te peilen, moeten we onszelf allereerst de fundamentele vraag stellen: waarom heeft de Heilige Geest deze ontstellende profetie überhaupt aan de mensheid gegeven? God openbaart deze rauwe, schokkende cijfers immers niet om misplaatste angst te zaaien. De profetie is gegeven met een tweevoudig, Goddelijk doel.

Ten eerste fungeert de profetie als een genadige en heldere wekker om elke vorm van vleselijke gerustheid (stille gerustheid) bij de Goddelozen te splinteren. God trekt hiermee de dekmantel weg van de menselijke illusie dat men straffeloos onafhankelijk van de Schepper een eigen Goddeloos leventje kan leiden.

Ten tweede openbaart de tekst de absolute soevereiniteit en verbondstrouw van God.

Het laat zien dat de komende crisis geen doelloze, chaotische vernietiging is, maar een volkomen beheerst goudsmidproces. De loutering heeft een vastgesteld, einddoel: het tevoorschijn brengen van een gezuiverd overblijfsel dat in totale afhankelijkheid de Naam van de Heere zal aanroepen, en dat mag nu al, alleen over het algemeen doen de meeste Joden en heidenen het niet, daarom moet er oordeel en loutering komen.

1.8.1 De dodelijke consequenties van de tweeduizend jaar theorie

Wanneer theologische stromingen of pro-Israëlorganisaties deze profetie haastig naar het verleden verschuiven (door te beweren dat de twee derde uitroeiing al heeft plaatsgevonden tijdens de diaspora of de verschrikkingen van de Holocaust), heeft dat loodzware profetische consequenties. Deze misinterpretatie is geen onschuldige leesfout, maar een gevaarlijke theologische verdoving die de gelovige in een diepe slaap sust.

De gevolgen van deze misvatting zijn drievoudig:

- *Het creëren van een valse veiligheid:*
Door te beweren dat het zware, louterende oordeel achter de rug is en dat Israël sinds 1948 louter is thuisgebracht voor zegen, creëert men een sfeer van 'vrede en veiligheid' (geen gevaar). Men sluit de ogen voor het feit dat de huidige staat Israël grotendeels seculier is en zich geestelijk nog in de ballingschap van ongeloof bevindt. Deze theorie sust zowel het joodse volk als de heidenen in slaap, waardoor de eindtijdcrisis hen straks volkomen onvoorbereid (als een dief in de nacht) zal overvallen.
- *Het uitschakelen van het wachtersmandaat:*
Als het oordeel over het land al is voltrokken, vervalt direct de noodzaak om de profetische bazuin te blazen. Een wachter blaast immers alleen op de sjofar als hij het zwaard *ziet komen*. De tweeduizend jaar theorie neemt de urgentie van de boodschap weg, neutraliseert de oproep tot radicale heiligmaking en ontnemt de gemeente haar profetische scherpte.
- *Miskennen van Gods herstelpatroon:*
Men begrijpt de opeenvolging van de profetische klok niet meer. Door de oven uit het scenario te wissen, mist men de cruciale schakel die de breuk tussen het fysieke herstel (de dorre doodsheidenen zonder geest) en de uiteindelijke geestelijke vernieuwing, bekering/wedergeboorte (het nieuwe verbond) moet overbruggen. De loutering is immers juist het Goddelijke instrument dat nodig is om de menselijke en orthodox-religieuze hoogmoed te verbrijzelen, zodat men de doorboorde Messias zal omhelzen.

1.8.2 Waarom deze helderheid noodzakelijk is

Het is voor elke serieuze eindtijdstudie van levensbelang om dit profetische brandpunt loepzuiver op het netvlies te hebben. Het helder hebben van deze toekomstige realiteit beschermt ons tegen het humanisme, dat vanuit menselijk sentiment probeert Gods soevereine raadsbesluit te corrigeren of te omzeilen.

Deze helderheid dwingt ons tot een nuchtere, Bijbelse blik op de actualiteit. Het herinnert ons eraan dat de aliyah geen vrijblijvende luxe-optie is, maar een Goddelijke verzameling voor het gericht. Het herinnert ons eraan dat God Zijn volk niet heeft thuisgebracht om hen in een seculiere utopie te laten floreren, maar om de definitieve confrontatie met de menselijke trots aan te gaan. Wie deze

toekomstige oven durft te laten staan, erkent de diepe noodzaak van Gods zuiveringsproces en verheft daarmee de onwankelbare verbondstrouw van de God van Israël, Die Zijn volk door het vuur heen zal transformeren tot een eeuwig sieraad.

Deel 2: De tekststudie

2.0 De profetische eenheid van de eindtijd: een volledige tekststudie van de grote dag van de Heere

In veel theologische discussies worden profetische verzen losgeknipt uit hun hoofdstukken om een historische theorie te bewijzen. Men beweert dan dat de uitroeiing van het twee derde deel uit Zacharia 13 al in het verleden heeft plaatsgevonden (tijdens de tweeduizend jaar van de joodse verstrooiing en de Holocaust), en dat hoofdstuk 14 pas over de verre toekomst spreekt. Wanneer we de Schrift echter zelf aan het woord laten en de profeten naast elkaar leggen, ontdekken we dat zij allemaal exact dezelfde, acute crisis beschrijven. Het gaat om een grote, toekomstige invasie in het land Israël (het macroperspectief) die haar absolute ontknoping kent in de omsingeling van de berg Sion in Jeruzalem (het microperspectief).

2.1 De basis van het scenario in Zacharia

Om de samenhang te begrijpen, moeten we beginnen met de twee sleutelhoofdstukken uit Zacharia. In de oorspronkelijke grondtekst stonden hier geen hoofdstuknummers; het is één doorlopend verslag.

📖 *Zacharia 13:8,9 "En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en den geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God."*

📖 *Zacharia 14:1,2 "Ziet, de dag komt den HEERE, dat uw roof zal uitgedeeld worden in het midden van u, o Jeruzalem! Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden."*

2.2 De verhouding tussen het land en de stad

Als we deze tekst gewoon lezen zoals er staat, zien we een wisseling van perspectief. Zacharia 13:8-9 geeft het grote overzicht (het macroperspectief). Het beschrijft wat er in het ganse land gebeurt: twee derde sterft of wordt afgesneden, en één derde blijft over.

Zacharia 14:1-2 zoomt vervolgens in op het brandpunt van diezelfde crisis (het microperspectief): de stad Jeruzalem. Het overlevende derde deel uit het land heeft zich in deze versterkte stad verschanst. De legers van de volkeren trekken naar de stad toe en nemen deze in. De helft van de stad wordt gevangengenomen en weggevoerd, maar het overige deel van het volk wordt niet uitgeroeid.

2.3 De weeën en de gruwelijke realiteit van "gevangenschap"

Jezus spreekt in de context van de eindtijd over de weeën (gebeurtenissen die elkaar in de loop van de tijd steeds sneller en heviger opvolgen).

📖 *Matthéüs 24:8 Doch al die dingen zijn maar een beginsel der smarten.*

In de Griekse grondtekst wat vertaald is met "smart" staat het woord ὥδιν (ōdin, met Strongnummer G5604). In de meervoudsvorm die hier gebruikt wordt, staat er ὥδινες (ōdines). Dit woord betekent heel specifiek de intense krampen, de pijn van de bevalling en de barensweeën van een vrouw. Jezus kiest dit woord vanwege een ingebouwde natuurwet (een barenswée kenmerk

zich immers door het biologische feit dat zowel de intensiteit als de frequentie, de tijd tussen de krampen, toeneemt naarmate de geboorte dichterbij komt)

De geschiedenis laat deze toenemende intensiteit op het geopolitieke en fysieke vlak al duidelijk zien. Waar de naqbah voor Israël in 1948 al een enorme crisis was, bracht de aanval op 7 oktober 2023 een heel nieuw niveau van gruwelijkheid met zich mee. De massale verkrachtingen en het gijzelen van Joodse burgers raakten het volk tot in het diepst van hun ziel.

Maar na dit begin van de weeën (de uiterlijke verschijnselen van oorlogen en aardbevingen van vers 6,7) schetst de Heere Jezus direct de diepe, interne intensivering die door de eeuwen heen naar het kookpunt stijgt. Hij verplaatst de focus van de uiterlijke catastrofes naar een diepe geestelijke en maatschappelijke crisis:

 Mattheüs 24:9-12 "Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volken, om Mijns Naams wil. En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkander overleveren, en elkander haten. En vele valse profeten zullen opstaan, en zullen er velen verleiden. En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden."

2.3.1 De Joodse dimensie van Mattheüs 24:9

Met de kennis van nu ontdekken we dat deze profetische waarschuwing niet uitsluitend over christenen gaat, maar juist ook wezenlijk betrekking heeft op het joodse volk. Toen Jezus deze woorden sprak op de Olijfberg, sprak Hij immers tot Joodse discipelen die op dat moment fungeerden als de vertegenwoordigers en de kern van de natie Israël.

De zinsnede "*gehaat worden van alle volken*" (alle heidenvolken of naties) vormt een directe parallel met de oudtestamentische profetieën over de eschatologische isolatie van Israël, dat door Zacharia wordt beschreven als een lastige steen voor alle volken. Bovendien is de toevoeging "*om Mijns Naams wil*" onlosmakelijk verbonden met het fysieke nageslacht van Jakob, aangezien God Zijn Naam definitief aan dit volk en aan Jeruzalem heeft verbonden. Het Joodse volk wordt door de naties ten diepste gehaat omdat hun loutere, fysieke bestaan het tastbare bewijs is van de levende God en Zijn onfeilbare verbondstrouw.

2.3.2 De vermenigvuldigde wetteloosheid

Deze haat openbaart de ware, angstaanjagende reikwijdte van de geboorteweeën. Parallel aan deze militaire en fysieke dreigingen zien we dat ook de golven van goddeloosheid (de wetteloosheid of *anomia*) wereldwijd en binnen het land steeds hoger opzwepen en de interne structuur van de mensheid afbreken. Het wezen van een barenswee is immers dat de druk op elk levensvlak toeneemt. Dit zien we in onze huidige tijd duidelijker dan ooit tevoren gebeuren: de wetteloosheid is niet langer een randverschijnsel, maar vermenigvuldigt zich exponentieel. Valse profeten staan massaal op en misleiden velen, waardoor de fundamenteën van de waarheid worden verlaten. De directe spirituele vrucht van deze toenemende ongerechtigheid is het verkouden van de onderlinge liefde (een totale geestelijke en morele verharding waarbij men elkaar koelbloedig overlevert en haat).

Deze morele versnelling laat zich bovendien pijnlijk illustreren door hoe de zonde van Sodom is gecommmercialiseerd (wat dertig jaar geleden nog een verborgen schande was, werd rond de eeuwwisseling wettelijk gecodificeerd in het Westen, om in onze dagen als een luidruchtig totaalfestival fysiek te worden gevierd op de as van het historische oordeel). De roes, de misleiding en de vermenigvuldigde ongerechtigheid slaan met een steeds hogere frequentie tegen de dammen van Gods scheppingsorde.

Juist door deze gecombineerde gebeurtenissen (waarin de morele afval, het opstaan van valse profeten en de rauwe terreur samenvallen) beginnen we nu pas echt te begrijpen wat Zacharia bedoelt met het woord gevangenschap.

 Zacharia 14:2 Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden.

In westerse oren klinkt gevangenschap vaak als een klinische, bijna juridische term. De historische en actuele werkelijkheid achter deze profetie is echter veel grimmiger. In de Tweede Wereldoorlog bevatte de zogenaamde gevangenschap in de kampen immers al een gruwelijk component (het was het directe voorportaal van de vernietiging).

Diezelfde dodelijke realiteit van haat, verraad en overlevering zien we vandaag de dag terug bij de gijzelaars die in de ondergrondse tunnels werden vastgehouden. Gevangenschap in deze profetische context is dus nooit een vreedzame opsluiting, maar een gewelddadige situatie waarin moord en terreur de boventoon voeren. Het moderne terrorisme laat hiermee de angstaanjagende realiteit zien van wat Zacharia 13 en 14 kan betekenen.

2.4.0 De taalkundige bewijzen uit de grondtekst

De gedachte dat Zacharia 13 over de afgelopen tweeduizend jaar geschiedenis gaat, loopt taalkundig vast op drie specifieke bewijzen uit de grondtekst.

1. Het woordje “daarin”

In Zacharia 13:8 staat dat de twee delen "daarin" zullen worden uitgeroeid. In het Hebreeuws staat hier het woord *bah* (in haar), omdat het woord voor land of aarde (*eretz*) vrouwelijk is. Dit woord specificeert een begrensde gebied. Als de profeet de hele planeet aarde had bedoeld, was de toevoeging "daarin" taalkundig onnodig (de mens leeft immers nergens anders dan op de aarde). Het wijst dus specifiek naar het lokale land Israël.

2. De dubbele betekenis van “eretz”

Men probeert soms te bewijzen dat het ganse land “de aarde” of “de hele wereld” betekent, omdat er in Zacharia 14:9 staat:

 Zacharia 14:9 "En de HEERE zal tot Koning over de ganse aarde [eretz] zijn; te dien dage zal de HEERE een zijn, en Zijn Naam een."

Hier betekent *eretz* inderdaad de hele aarde.

Maar in het Hebreeuws (dat een kleine woordenschat heeft) bepaalt de directe context de betekenis. Kijk maar naar het vers dat daar direct op volgt:

 Zacharia 14:10 "Dit ganse land [eretz] zal rondom als een vlak veld gemaakt worden, van Geba tot Rimmon toe, ten zuiden van Jeruzalem; en zij zal verhoogd en bewoond worden in haar plaats (...)."

In vers 10 kan *eretz* onmogelijk “de hele wereld” betekenen, want de profeet noemt specifieke lokale plaatsen rondom Jeruzalem (Geba en Rimmon). Je kunt de wereldwijde betekenis uit vers 9 dus niet zomaar achterwaarts kopiëren naar Zacharia 13:8.

3. De definitie van “uitroeien”

In Zacharia 14:2 staat dat de helft van de stad in gevangenschap gaat, maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden. Het Hebreeuwse woord voor uitroeien is *karat*, wat letterlijk "afsnijden" betekent.

Door deze specifieke zinsbouw (de helft gaat in gevangenschap, maar de rest wordt niet uitgeroeid) definieert de tekst de gevangengenomen groep automatisch als een deel van de uitgeroeide (afgesneden) groep.

Uitroeien betekent in dit profetische taalgebruik dus niet alleen dat je ter plekke fysiek sterft, maar dat je met geweld wordt weggesneden uit de gemeenschap. De *twee derde* uit hoofdstuk 13 bestaat dus in de praktijk uit de slachtoffers in het land én de weggevoerde gevangenen uit de stad.

2.4.1 Wat de “dag des HEEREN” werkelijk betekent

De dag van de Heere is een opeenvolging van gebeurtenissen die samen één afgeronde periode van Gods ingrijpen vormen. Deze periode kent een duidelijk begin, een verloop en een ontknoping. Als we de profeten chronologisch volgen, zie je dat deze dag een aantal fasen doorloopt:

- *De duisternis en de crisis (het begin van de periode):*
De dag van de Heere begint niet met licht, maar met diepe duisternis en oordeel. Dat is de fase waarin de legers uit Ezechiël 38 het land binnentrekken en de crisis uit Zacharia 13:8 losbarst. Het is een tijd van intense benauwdheid die direct herinnert aan de indringende waarschuwing uit Amos 5:18: "*Wee dien, die des HEEREN dag begeren! Waartoe toch zal ulieden de dag des HEEREN zijn? Hij zal duisternis wezen en geen licht.*" Hoewel deze profetie in de geschiedenis een nabije, lokale vervulling kende (het historische oordeel over het tienstammenrijk Israël door de Assyriërs), put dit de reikwijdte van de woorden niet uit. De Schrift kent immers meerdere vervullingen van de dag van de Heere (waarbij historische crisissen telkens functioneren als een profetische blauwdruk of archetype voor de uiteindelijke, eschatologische realiteit aan het einde van de tijd). Deze eindtijdcrisis begint in volslagen duisternis om elke vleeselijke gerustheid radicaal te splinteren. Net zoals de tijdgenoten van Amos in hun religieuze overmoed dachten dat de dag hen licht zou brengen, zo zal deze eschatologische duisternis de seculiere mens en het moderne Israël overvallen die onvoorbereid vertrouwen op hun eigen menselijke systemen en onzichtbare vestingen.
- *De loutering in de oven:*
Terwijl de fysieke omsingeling rondom Jeruzalem gaande is, zit het Joodse overblijfsel klem. De intense druk van deze isolatie (de oven van Maleachi) dient niet om te vernietigen, maar zorgt juist voor de noodzakelijke innerlijke omslag en zuivering bij het volk.
- *De officiële rechtspraak in het dal van Josafat (de ontknoping):*
In tegenstelling tot de militaire opmars, opent de officiële, juridische rechtszaak pas op het moment dat de Heer ingrijpt. De profeet Joël stelt in Joël 3:1-2 immers heel specifiek dat dit theocratische tribunaal plaatsvindt "wanneer Ik de gevangenis van Juda en Jeruzalem zal wenden". Een rechtszaak is een officieel moment (het wegen van daden, het horen van de getuigenissen en het vellen van het vonnis). Het overblijfsel functioneert hierbij niet langer als het klemgezette slachtoffer, maar treedt op als de belangrijkste, levende getuige van Gods onwankelbare verbondstrouw. De Rechter roept de volkeren in deze rechtszaal pas definitief ter verantwoording voor wat ze Zijn volk en Zijn land hebben aangedaan.

2.4.2 De oven van Maleachi uitgelegd

Om te begrijpen hoe de loutering uit Zacharia 13:9 realiteit gaat worden, kunnen we ook kijken naar de profeet Maleachi. Hij beschrijft exact dezelfde scheiding tussen de goddelozen en de overblijfselen, en gebruikt daarvoor dezelfde beeldspraak.

- 📖 *Maleachi 4:1,2 "Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal hen in brand steken, zegt de HEERE der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak overlaten zal. Maar ulieden, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing onder Haar vleugelen zijn; en gij zult uitgaan, en springen als mestkalveren."*

Als we deze tekst naast Zacharia 13:8-9 leggen, zien we de exacte parallel:

Gebeurtenis	Zacharia 13	Malachi 4
De beproeving	Brengen in het vuur en louteren als zilver en goud	De dag die brandt als een oven
De mislukking/straf	De twee delen worden uitgeroeid en geven de geest	De hoogmoedigen worden als stoppel verbrand
De redding	Het derde deel blijft over en roept Gods Naam aan	Voor wie Mijn Naam vreest, gaat de Zon op

Maleachi legt uit wat die oven is: het is de extreme crisis van de Dag van de HEERE.

De hitte van die oven (de totale omsingeling van de stad) dient om het kaf van het koren te scheiden. De Goddeloosheid wordt *weggesneden* (de stoppel of het twee derde deel), maar voor degenen die in die hitte de Naam van de HEERE trouw blijven vrezen (het overgebleven derde deel), breekt de redding en genezing aan. Dit is geen historisch proces van tweeduizend jaar, maar een acute scheiding op die specifieke "dag van JHWH"

 Zacharia 14:7 Maar het zal een enige dag zijn, die den HEERE bekend zal zijn; het zal noch dag, noch nacht zijn; en het zal geschieden, ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen.

2.4.3 De ideologische invasie van Ezechiël

Wie zijn de legers die deze crisis veroorzaken? De profeten Ezechiël, Joël en Openbaring laten zien dat het hier gaat om een enorme, ideologisch gedreven coalitie van volkeren die het specifiek op de bergen van Israël en de stad Jeruzalem hebben voorzien.

 Ezechiël 38:8,9 "Na vele dagen zult gij bezocht worden; in het laatste der jaren zult gij komen in het land, dat van het zwaard hersteld is, dat verzameld is uit vele volken, op de bergen Israëls, die tot een gestadige verwoesting geweest waren; maar het is uit de volken uitgevoerd, en zij wonen allen zeker. Gij zult optrekken, gij zult komen als een onweder; gij zult zijn als een wolk, om het land te bedekken, gij en al uw benden, en vele volken met u."

 Ezechiël 38:11,12 "En gij zult zeggen: Ik zal optrekken tegen het land van de onmuren; ik zal komen tot degenen, die in rust zijn, die zeker wonen (...); Om roof te roven, en om buit te buiten; om uw hand te wenden tegen de woeste plaatsen, die nu bewoond zijn, en tegen een volk, dat uit de heidenen verzameld is, dat vee en goed verkregen heeft, wonende op de navel van het land."

Ezechiël laat zien dat deze legers (historisch herkenbaar als een coalitie van hoofdzakelijk islamitische landen zoals Perzië/Iran, Turkije en Libië) doelgericht naar één plek trekken. Ze vallen het land binnen dat "verzameld is uit de volken" (de moderne staat Israël).

De legers komen niet toevallig naar Jeruzalem; de stad en de berg Sion zijn hun ideologische hoofddoel (denk aan de moderne focus op Al-Quds ¹⁵, de naam van de brigade van de Iraanse Garde en operaties zoals de Al-Aqsa storm op 7 oktober 2023).

¹⁵ Het woord Al-Quds is simpelweg de Arabische naam voor Jeruzalem. Het betekent letterlijk "de Heilige" of "het Heiligdom". Het Arabische stamwoord is taalkundig direct verwant aan het Hebreeuwse woord Kodesh (wat ook heilig betekent).

Ezechiël schrijft dat ze optrekken naar de "*navel van het land*" (de centrale, heilige plaats: Jeruzalem). Dit verklaart de enorme druk op het land: de vijand wil de heilige berg bezetten, en het joodse overblijfsel vlucht juist naar diezelfde berg toe voor bescherming. Daar botst de crisis frontaal.

2.4.4 Het oordeel in het dal volgens Joël

De profeet Joël vult dit beeld aan door exact te beschrijven waar de volkeren zich verzamelen en hoe het overblijfsel daar overleeft.

📖 Joël 2:32 *"En het zal geschieden, al wie den Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden; want op den berg Sions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen."*

📖 Joël 3:1,2 *"Want ziet, in die dagen en in die tijd, wanneer Ik de gevangenis van Juda en Jeruzalem zal wenden; Dan zal Ik alle heidenen verzamelen, en zal hen neerbrenge in het dal van Josafat; en Ik zal met hen aldaar rechten over Mijn volk en Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de heidenen verstrooid hebben, en Mijn land gedeeld."*

2.4.5 De definitie van "de overgeblevenen"

In Obadja 1:17 staat: *"Maar op den berg Sions zal ontkoming zijn, en hij zal een heiligheid zijn; en die van het huis Jakobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten."*

Maar ook in Joël 2:32 staat dat er *ontkoming zal zijn op de berg Sion*, en wel bij de "*overgeblevenen*". In de grondtekst staat hier het Hebreeuwse woord *seridim*. Dit betekent letterlijk: zij die aan een acute, grootschalige slachting zijn ontsnapt.

Dit is exact dezelfde groep als het "*derde deel*" uit Zacharia 13 en "*het overige des volks*" uit Zacharia 14:2. Joël introduceert dus geen extra selectie of een nieuwe kansberekening; hij laat de geografische vluchtroute zien. Wanneer het land wordt overspoeld door de legers uit Ezechiël 38 (de oven), vluchten de overlevers (*seridim*) naar de berg Sion en Jeruzalem.

Tegelijkertijd verzamelt God de legers van de heidenen in het dal van Josafat (Joël 3:2). Dit dal (het Kidrondal) ligt pal naast de Tempelberg en de oostmuur van Jeruzalem. De legers staan dus letterlijk oog in oog met het joodse overblijfsel dat zich op de berg bevindt. De vijand heeft de stad ingenomen, de helft weggevoerd (Zacharia 14:2), en de achtergebleven helft zit volledig klem op de berg. Op dat dieptepunt roepen zij de Naam van de HEERE aan.

2.4.6 De rol van de wereldpolitiek en de Verenigde Naties

De rechtspraak in het dal van Josafat richt zich nadrukkelijk niet alleen op de directe islamitische buurlanden, maar op de gehele wereldgemeenschap. In Joël 3:2 brengt de Rechter namelijk een heel specifieke aanklacht in: *"en Mijn land gedeeld."*

Dit wijst rechtstreeks naar de internationale politiek en instanties zoals de Verenigde Naties (de VN). Het historische startschot voor de moderne verdeling van het land was immers het VN-verdelingsplan van 1947 (Resolutie 181), en tot op de dag van vandaag proberen de wereldmachten dwingend een tweestatenoplossing op te leggen waarmee het land en de stad Jeruzalem letterlijk worden opgeknipt.

Terwijl de islamitische coalitie uit Ezechiël 38 de religieuze en fysieke speerpunt van de invasie vormt vanwege hun obsessie met de berg, levert de brede wereldpolitiek het internationale raamwerk. Wat begint als diplomatieke druk en VN-resoluties om Jeruzalem te internationaliseren en het land op te delen, loopt in de eindfase uit op een wereldwijde militaire interventie. Zacharia 14:2 zegt immers niet voor niets dat God "*alle heidenen*" tegen Jeruzalem ten strijde zal verzamelen. Het zijn

dus de gezamenlijke wereldmachten die vanwege hun dwingende bemoeienis met Gods eigendom in de valstrik van het dal van de beslissing lopen.

De naam Josafat (Yehoshafat) betekent letterlijk "*de Heere oordeelt*".

Het dal van Josafat is de profetische naam voor het Kidrondal (die diepe vallei die direct ligt tussen de oostmuur van de Tempelberg en de Olijfberg).

Dit sluit aan op de ideologische obsessie van de islamitische legers met de heilige berg. De volkeren verzamelen zich daar niet voor een abstracte rechtszaak; ze zijn daar fysiek naartoe getrokken om de berg Sion in te nemen. Terwijl hun legers in die vallei rondom de muren van de stad liggen, opent God de kosmische rechtszaal op exact diezelfde plek.

Joël schrijft hierover de volgende uitgeschreven teksten en aanklachten:

 Joël 3:2,3 "Dan zal Ik alle heidenen verzamelen, en zal hen neerbrennen in het dal van Josafat; en Ik zal met hen aldaar rechten over Mijn volk en Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de heidenen verstrooid hebben, en Mijn land gedeeld. En zij hebben het lot over Mijn volk geworpen, en een knaap aan een hoer gegeven, en een meisje om wijn verkocht, dat zij mochten drinken."

 Joël 3:5,6 "Omdat gij Mijn zilver en Mijn goud genomen, en Mijn gewenste goede dingen in uw tempels gebracht hebt; En de kinderen van Juda en de kinderen van Jeruzalem verkocht hebt aan de kinderen der Grieken, opdat gij hen verre van hun landpalen zoudt voeren."

In deze rechtszaak brengt God vier specifieke aanklachten in tegen de binnengevallen coalitie:

1. *Het verstrooien van het erfdeel (Joël 3:2):*
De volkeren worden aangeklaagd omdat zij het volk Israël (Gods persoonlijk erfdeel) met geweld hebben opgejaagd en verstrooid.
2. *Het opdelen van het land (Joël 3:2):*
De volkeren proberen eigenmachtig de grenzen van het land Israël te herzien en het grondgebied op te delen (westbank). God accepteert het niet dat de wereldmachten beschikken over het land dat Hij aan het nakroost van Jakob heeft beloofd.
3. *De ontmenselijking van het volk (Joël 3:3):*
Mensenlevens werden behandeld als waardeloze handelswaar (een jonge man wordt geruild voor een bezoek aan een prostituee, een meisje wordt weggegeven voor een kruik wijn). Het toont de diepe Jodenhaat die de drijfveer is.
4. *De ideologische roof van heilige dingen (Joël 3:5):*
De vijand plundert de Joodse kostbaarheden (een praktijk die historisch al eeuwen trots zichtbaar is op de triomfboog van Titus, en op de heilige berg zelf de Rotskoepel door de moslims) om deze triomfantelijk te claimen voor hun eigen religieuze heiligdommen (hun eigen tempels of moskeeën). Ze proberen hiermee de Geestelijke erfenis van God volledig uit te wissen.

De koppeling met de wijnpers uit Openbaring

Het beeld van de rechtszaak in het dal van Josafat sluit direct aan op een van de meest indringende eindtijdbeelden uit het boek Openbaring: het treden van de wijnpers. Waar Joël de nadruk legt op het juridische proces (het wegen van de daden), beschrijft Openbaring die bloedige uitvoering van het vonnis aan het einde van die periode.

 Openbaring 14:19,20 "En de engel wierp zijn sikkel op de aarde, en sneed de druiven van de wijngaard der aarde, en wierp ze in de grote wijnpers van de toorn van God. En de wijnpers werd getreden buiten de stad, en er kwam bloed uit de wijnpers tot aan de tomen der paarden, duizend zeshonderd stadien ver."

 Openbaring 19:15 "En uit Zijn mond ging een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenen slaan zou. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren roede; en Hij treedt de wijnpers van de wijn van de grimmigheid en van de toorn van de almachtige God."

De geografische overeenkomst tussen Joël en Openbaring is volkomen sluitend. Openbaring 14:20 zegt dat de wijnpers wordt getreden *buiten de stad*. Het dal van Josafat (het Kidrondal) ligt letterlijk net buiten de muren van de stad Jeruzalem.

Wanneer de rechtszaak gedurende die periode is afgerond en de loutering van het overblijfsel compleet is, verandert het dal van Josafat van een rechtszaal in de profetische wijnpers.

De verzamelde menigten van de heidenen (die dachten de berg Sion te bezetten) ontdekken in dat dal dat het vonnis over hen is geveld.

2.4.7 De parallel tussen het slachtoffer van Ezechiël en het avondmaal in Openbaring 19

De ernstige ontknoping van de invasie op de bergen van Israël kent een directe parallel in het Nieuwe Testament. De oproep aan de vogels en de wilde dieren in Ezechiël 39:17-20 wordt door Johannes in Openbaring bijna woord voor woord geciteerd om de finale executie van het vonnis te beschrijven.

📖 *Openbaring 19:17,18 "En ik zag een engel, staande in de zon; en hij riep met een grote stem, zeggende tot al de vogelen, die in het midden des hemels vlogen: Komt en vergadert u tot het avondmaal van de grote God; Opdat gij eet het vlees der koningen, en het vlees der oversten over duizend, en het vlees der sterken, en het vlees der paarden en dergenen, die daarop zitten; en het vlees van alle vrijen en dienstknechten, en van kleinen en groten."*

De overeenkomst in beeldspraak en details met Ezechiël 39 (het eten van het vlees der helden en vorsten, het vlees van de wagenpaarden en de totale vernietiging van de legers) is volkomen sluitend.

📖 *Ezechiël 39:17-21 En gij zult het vette eten tot verzadiging toe, en bloed drinken tot dronkenschap toe; van Mijn slachtoffer, dat Ik voor u geslacht heb. En gij zult verzadigd worden aan Mijn tafel van [rij] paarden en wagen [paarden], van helden en alle krijgslieden, spreekt de Heere HEERE. En Ik zal Mijn eer zetten onder de heidenen; en alle heidenen zullen Mijn oordeel zien, dat Ik gedaan heb, en Mijn hand, die Ik aan hen gelegd heb.*

Johannes gebruikt deze oudtestamentische profetie om te laten zien wat er gebeurt op het moment dat de hemel openscheurt en de Koning der koningen neerdaalt om te strijden.

Dit profetische verband bewijst dat de invasie uit het Oude Testament en de strijd in Openbaring over exact dezelfde historische climax gaan. Het "grote avondmaal van God" is de feitelijke uitvoering van het grote slachtoffer op de bergen van Israël, waarbij de verzamelde wereldmacht definitief wordt vernietigd op de plek die God al eeuwen eerder had aangewezen.

Wanneer de nood op de berg Sion het hoogst is en het overblijfsel in totale machteloosheid God aanroept, vindt de grote ontknoping plaats. Zacharia en Openbaring beschrijven deze gebeurtenis synchroon: de een vanaf de aarde gezien, de ander vanuit de hemel.

📖 *Zacharia 14:3,4 "En de HEERE zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ter dage dat Hij streed, ter dage des strijds. En Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten (...)."*

📖 *Openbaring 19:11 "En ik zag de hemel geopend; en ziet, een wit paard, en Die op hetzelfde zat, was genaamd Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid."*

📖 *Openbaring 19:19 "En ik zag het beest, en de koningen der aarde, en hun heirlegers verzameld, om krijg te voeren tegen Hem, Die op het paard zat, en tegen Zijn heirleger."*

2.4.8 Het samenkomen van de profetieën

Openbaring 19 toont de hemelse realiteit van de strijd die Zacharia 14 op aarde beschrijft. De legers van de volkeren (die via Ezechiël 38 en 39 het land zijn binnengekomen en via Joël 3 in het dal van Josafat rondom de Tempelberg staan) denken dat ze de definitieve overwinning op het Joodse volk gaan behalen.

Maar hun verzameling rondom Jeruzalem blijkt hun eigen valstrik te zijn. Juist op het moment dat de achtergebleven helft van de stad op de berg Sion dreigt te worden uitgeroeid, opent de hemel zich.

De Koning der koningen daalt neer (Openbaring 19). Zacharia beschrijft de aardse landing van dit moment: Zijn voeten staan op de Olijfberg, die direct uitkijkt over het dal van Josafat waar de vijand zich bevindt. De invasie wordt daar ter plekke bovennatuurlijk neergeslagen.

Wanneer we spreken over een acute scheiding, betekent dit niet dat het in 24 uur voorbij is, maar dat het een definitieve scheiding is die plaatsvindt op het absolute omslagpunt van die periode. Het is het moment waarop de crisis zijn kookpunt bereikt.

De gecorrigeerde en logische volgorde binnen die profetische periode van de dag van de Heere kun je zo chronologisch uittekenen:

- *De ideologische opmars:*
De volkeren rukken op naar Jeruzalem vanwege hun ideologische obsessie met de berg (de Al-Aqsa en Al-Quds focus). Dit luidt de periode van de dag van de Heere in.
- *De escalatie en de oven (de loutering):*
De stad wordt gedeeltelijk ingenomen (Zacharia 14:2). De helft van de stad gaat in gevangenschap (en wordt taalkundig bij het afgesneden twee derde deel gerekend). De druk op het achtergebleven deel op de berg (de oven van Maleachi 4) wordt ondragelijk en bewerkt de innerlijke loutering van het overblijfsel (Zacharia 13:9).
- *De bevrijding en de wending:*
De hemel breekt open, de Koning verschijnt op de Olijfberg en opent de corridor naar Azal (Zacharia 14:4). De Heer wendt hiermee de gevangenschap van Zijn volk.
- *De opening van de rechtszaal en het vonnis:*
Pas wanneer de gevangenschap definitief is gewend (Joël 3:1-2), opent God de kosmische rechtszaal in het dal van Josafat (Yehoshafat, wat letterlijk betekent "de Heere oordeelt"). Het geredde en gelouterde overblijfsel functioneert nu als de cruciale getuige, waarna de executie van het vonnis direct wordt voltrokken en de wijnpers buiten de stad wordt getreden (Zacharia 14:4 en Openbaring 19).

2.5.0 Het logische probleem van de tweeduizend jaar theorie

Als je al deze uitgeschreven teksten overziet, valt de theorie van een eeuwenlange verstrooiing (als zijnde de twee derde uitroeiing) volledig in duigen vanwege de puur logische definitie van een overblijfsel. In de taal van de profeten is een "overblijfsel" (*seridim*) altijd de groep die direct overleeft na een specifieke catastrofe. Als generaties door de eeuwen heen grotendeels een natuurlijke dood sterven en er telkens nieuwe generaties worden geboren (er wonen inmiddels al weer de tweede, derde en vierde generatie joden in het moderne Israël), kun je taalkundig en biologisch niet meer spreken van een overblijfsel in de context van een historische uitroeiing. Het overblijfsel is in de tekst onlosmakelijk verbonden met de directe, acute crisis die door de invasie wordt veroorzaakt.

Het scenario van de profeten is één strakke, doorlopende chronologische keten die geen kunstmatige gaten in de tijd nodig heeft:

1. *De invasie (Ezechiël 38 / Zacharia 13:8):*
Een grote islamitische coalitie valt het land Israël binnen. Twee derde van de inwoners in het land sterft of wordt gegijzeld en verkracht.
2. *De vlucht (Joël 2:32 / Obadja 1:17):*
Het overlevende 3^e deel (het overblijfsel) vlucht naar de centrale vesting: Jeruzalem en de berg Sion.
3. *De omsingeling (Zacharia 14:2 / Joël 3:2):*
De legers, geobsedeerd door de heilige berg, omsingelen de stad en nemen deze in. De helft van de stad wordt gegijzeld (gevangenschap) (afgesneden). De andere helft blijft klem zitten op de berg Sion.

4. *De loutering (Zacharia 13:9 / Malachi 4:1):*
In deze "oven" van totale isolatie, met de rug tegen de muur, roept het overblijfsel de Naam van de HEERE aan.
5. *De ontknoping (Zacharia 14:3-4 / Openbaring 19):*
De hemel breekt open, de Koning verschijnt op de Olijfberg, vernietigt de legers in het dal van Josafat en redt het overblijfsel definitief.

Deel 3 Een realistisch script van het eindtijds scenario (profetische basis met actuele feiten)

3.0 De rotskoepel, de tijdsrekening van Daniël en de geofysische ontknoping

Om te begrijpen hoe God deze menselijke hoogmoed in het land gaat breken en deze beloofde bekering van hart bewerkt, moeten we nauwkeurig kijken naar de profetische Schriften. Dit brengt ons rechtstreeks bij de concrete cijfers en geografische details uit de profetie van Zacharia en Daniël, de plaats waar de theologische verwarring over de chronologie doorgaans begint.

De sleutel voor deze chronologie ligt in het directe tekstuele verwijzen in de Olijfbergrede naar de profetie van Daniel.

Wanneer de Heere Jezus in Mattheüs 24:15 Zijn discipelen instrueert over het einde van de eindtijd, specificeert Hij de herkenbaarheid van het eindtijds signaal met een expliciete bronvermelding:

 "Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, staande in de heilige plaats (die het leest, die merke daarop!)"

Jezus onderwijst de lezer hier om terug te grijpen naar de profetie van Daniël.

De uitdrukking "*heilige plaats*" kan in de Joodse context louter en alleen betrekking hebben op de Tempelberg in Jeruzalem.

Doordat Jezus Daniël de term "gruwel" en de "heilige plaats" bij name te noemt en aanwijst, kan voor de lezer van deze profetie direct de verborgen tijdlijnen (die de profeet in het laatste hoofdstuk van zijn boek kreeg overgedragen) voor het oog komen te liggen.

In Daniël 12:11 wordt de oprichting van deze verwoestende aanwezigheid immers gekoppeld aan een specifieke meetperiode van duizend tweehonderdnegentig dagen, direct gevolgd door de opmerkelijke tijdsaanduiding en sleutelbelofte in Daniël 12:12:

 "Welgelukzalig is hij die verwacht en duizend driehonderdvijfendertig dagen bereikt."

Wanneer we het beproefde jaar-dagprincipe toepassen (waarbij profetische dagen staan voor historische jaren), ontdekken we een intrigerende aansluiting bij de geschiedenis van de Tempelberg. De rotskoepel, die fungeert als de (Islamitische) gruwel op de heilige plaats, werd gebouwd op exact de geografische coördinaten waar voorheen de Joodse tempeldienst plaatsvond.

Met haar monumentale inscripties (die de unieke status en het zoenoffer van de Messias expliciet loochenen) belichaamt dit gebouw de geestelijke en fysieke kern van de gruwel waar zowel Daniël als Jezus op doelden.

Dit monument werd definitief voltooid in het islamitische jaar 72 hegira. Dit jaartal is vanaf de voltooiing tot op de dag van vandaag **nog** steeds duidelijk te lezen in de Arabische mozaïekinscriptie binnenin de rotskoepel zelf (waar een latere kalief weliswaar de naam van de oorspronkelijke bouwheer verving door zijn eigen naam, maar daarbij volledig over het hoofd zag om het oorspronkelijke bouwjaar 72 te wissen, waaruit we duidelijk Gods voorzienigheid kunnen opmerken). Dit Islamitische jaar 72 begon in juni 691 en liep door tot het voorjaar van 692 van de westerse jaartelling (waardoor het ook over Pasen 692 heen viel). Als we bij dit historische en onwrikbaar vastgelegde startpunt de profetische termijn van 1335 jaar optellen, verschuift de profetische brandpuntsafstand automatisch van één rigide kalenderjaar naar het zuivere, bredere tijdvenster van de jaren 2026 en 2027. De dwingende oproep van Jezus om hier "scherp op te merken" is dan ook een directe opdracht aan het overblijfsel om deze historische jaren vanaf de voltooiing van dit bouwwerk **nauwkeurig** te berekenen naar de uiteindelijke geofysische ontknoping.

Het is van cruciaal belang om te begrijpen dat het bereiken van dit eindpunt in 2026-2027 niet de inleiding vormt van een nieuwe verwoesting van Jeruzalem, maar juist de welgelukzalige ontknoping en de uiteindelijke bevrijding markeert.

Hoewel ik dit eerder wel gedacht hebt vermoed ik dus nu (n.a.v. verdere bestudering) dat de feitelijke instorting van de rotskoepel niet de trigger is die de islamitische invasie uitlokt.

Want de Schrift laat in Ezechiël 38:11-12 immers zien dat de invasie van Gog wordt ingezet door een kwade gedachte die vooral is gericht op economische en fysieke plunderingen (om roof te roven en buit te buiten) in een tijd waarin het herstelde volk in schijnbare rust leeft.

📖 *Ezechiël 38:11-12 En zult zeggen: Ik zal optrekken naar dat dorpland, ik zal komen tot degenen, die in rust zijn, die zeker wonen, die altemaal wonen zonder muur, en grendel noch deuren hebben. Om buit te buiten, en om roof te roven; om uw hand te wenden tegen de woeste plaatsen, die nu bewoond zijn, en tegen een volk, dat uit de heidenen verzameld is, dat vee en have verkregen heeft, wonende in het midden des lands.*

De rotskoepel zou dus nog overeind kunnen staan wanneer de legers binnentrekken. Het monument (dat dertien eeuwen lang als een statisch historisch symbool fungeerde) ondergaat op dat moment een plotselinge, ingrijpende geopolitieke gedaanteverwisseling. Het wordt mogelijk de ideologische banier en de religieuze spil (de Al-Aqsa en Al-Quds focus) waaromheen de internationale coalities zich verzamelen om de Joodse soevereiniteit definitief uit te wissen.

3.0.1 De paradox van de profetische rust en de actuele crisis

Wie vandaag de dag naar de geopolitieke realiteit van Israël kijkt, kan worstelen met een (schijnbare) tegenstrijdigheid. De tekst van Ezechiël 38 spreekt immers over een volk dat in rust is, zeker woont en geen muren of grendels heeft op het moment dat de kwade gedachte in het hart van Gog opkomt. Dit botst schijnbaar frontaal met de rauwe werkelijkheid van dit moment, waarin het land omringd is door actieve dreiging en de loutering in alle heftigheid voelbaar is. Het naderen van de profetische grens van de 1335 dagen (die gerekend vanaf de voltooiing van de rotskoepel uitkomt bij het huidige tijdvenster van 2026 en Pasen 2027) dwingt ons daarom tot een diepere, profetische nuchterheid.

De sleutel tot dit mysterie ligt in het feit dat de Schrift het woord “rust” niet gebruikt als synoniem voor een idyllische (politieke) wereldvrede. Deze paradox laat zich via drie cruciale principes verklaren:

- *De technologische gerustheid van de onzichtbare vestingen:*
De “rust” waar de profeet op doelt, is de absolute overmoed en de technologische schil waarin het moderne Israël zich heeft gehuld.
Dit laat zich direct afleiden uit de Hebreeuwse grondtekst van Ezechiël 38:11. De profeet gebruikt daar het woord *hashoqetim* (afgeleid van het grondwoord *shaqat*), wat weliswaar uiterlijke rust of stilte betekent, maar in de profetische taal de negatieve bijklank draagt van een gevaarlijke (vleselijke) zorgeloosheid. Het is exact dezelfde rust (*shaqat*) die in Ezechiël 16:49 wordt gebruikt om de fatale gerustheid en hoogmoed van Sodom te omschrijven. Daarnaast gebruikt de tekst het woord *lavetach* (afgeleid van de stam *batach*), wat in de Statenvertaling is vertaald met “zeker wonen”. In een seculiere context slaat de betekenis van *batach* direct om naar overmoed en een misplaatst vertrouwen op eigen kracht.
Het moderne Israël functioneert dus in schijnbare rust (*shaqat*) omdat men een overmoedig vertrouwen stelt (*batach*) op de onzichtbare (digitale) muren van de hightech defensiesystemen. Het is juist deze specifieke gerustheid die de kwade gedachte van Gog uitlokt, omdat de vijand beseft dat het binnenland openligt zodra deze hightech schil via een massale verrassingsaanval wordt doorbroken.

- *De intensivering van de barensweeën:*
De huidige spanningen en de rauwe onrust in het Midden-Oosten zijn de exacte activering van de weeën waar de Heere Jezus over sprak op de Olijfberg. Een barenswee kenmerkt zich biologisch door het feit dat de frequentie en de intensiteit toenemen naarmate de geboorte dichterbij komt. De toenemende druk op elk levensvlak laat zien dat de maatbeker in realtime volloopt. De onrust van vandaag is dus geen ontcrachting van de profetie, maar de feitelijke opmaat naar de finale confrontatie.
- *Het eindpunt van Daniël is de ontknoping:*
De belofte in Daniël 12:12 spreekt over een welgelukzaligheid voor wie de 1335 dagen bereikt. Dit eindpunt (rond Pasen 2027) markeert niet het begin van de ellende, maar juist de uiteindelijke bevrijding en de landing van de Messias op de Olijfberg. Logischerwijs betekent dit dat de extreme crisis (de invasie van Gog, de gedeeltelijke inname van Jeruzalem en de intense loutering in de oven) zich vlak voor of tijdens dit specifieke tijdvenster moet voltrekken. De huidige escalatie bewijst dat de profetische klok exact op tijd loopt en dat het scenario zich in een sneltreinvaart naar het absolute omslagpunt toe beweegt.

De twijfel over de rust verdwijnt zodra we inzien dat het misleidende gevoel van veiligheid (gebaseerd op menselijke systemen of allianties) de perfecte Goddelijke “hinderlaag” vormt om de volkeren naar het dal van de beslissing te trekken.

3.0.2 De militaire bevestiging van de technologische valstrik

De paradox van “de onzichtbare vestingen” (waarbij hightech defensiesystemen een valse schijn van veiligheid creëren) is in de recente geschiedenis van Israël rond 7 Oktober 2023 pijnlijk tastbaar geworden.

Binnen de Israëlische defensietop en de inlichtingendiensten wordt de diepere oorzaak van dit strategische falen concreet aangeduid met een zeer specifieke term: de *konseptsiya* (de conceptie). Dit Hebreeuwse woord betekent simpelweg dat de complete leiding vastzit in één bepaalde theorie en daardoor een collectieve blindvlek heeft ontwikkeld.

Het omschrijft dus een institutionele tunnelvisie waarbij concrete waarschuwingen, inlichtingen en harde feiten door de top systematisch terzijde worden geschoven omdat ze simpelweg niet stroken met de vooraf aangenomen politieke en militaire theorie.

Onder deze moderne “*konseptsiya*” leefde de onwrikbare overtuiging dat de vijand fundamenteel was getemd door economische prikkels en dat de hoogtechnologische (onzichtbare) grensbarrières ondoordringbaar waren. De gedachte was dat de vijand te veel te verliezen had om nog een groot conflict te riskeren. Dit ging hand in hand met de blinde aanname dat surveillance-apparatuur, sensoren en automatische wapensystemen aan het hek voldoende waren om de veiligheid te garanderen, waardoor de noodzaak voor een groot (traditioneel) landleger werd gemarginaliseerd.

De bekendste criticus van deze denkwijze is de Israëlische generaal-majoor Jizchak Brik.¹⁶

Bron afbeelding portret Jizchak Brik:¹⁷

¹⁶ <https://www.palestinechronicle.com/war-failed-losses-mount-israeli-general-says-after-two-years-of-genocide/>

¹⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Itzhak_Brik

Hij heeft jarenlang in officiële rapporten en publieke waarschuwingen exact de vleselijke gerustheid aangeklaagd die de profeet Ezechiël millennia geleden al profeteerde.^{18 19} Briks militaire analyses leggen de vinger op de drastische (en achteraf fatale) operationele bezuinigingen die op basis van deze *konseptsiya* werden doorgevoerd:

- *De verslaving aan het raketschild:*
Brik waarschuwde dat het fabelachtige succes van systemen zoals de Iron Dome en Arrow een gevaarlijke verdoving teweegbracht bij zowel de politieke top als de burgerbevolking. Men hoort het luchtalarm, maar waant zich volkomen veilig onder de digitale paraplu (wat de toestand van zorgeloze rust en gerustheid in de hand werkt).
- *Het wegsnijden van complete tankbrigades:*
Het aantal actieve tanks en gepantserde eenheden werd onder deze doctrine met meer dan de helft verminderd. Men ging er drastisch vanuit dat grote grondoorlogen (waarbij legers elkaars grondgebied fysiek binnentrekken) tot het verleden behoorden.
- *De extreme verkorting van de dienstplicht:*
De verplichte militaire dienstdtijd voor mannen werd ingekort. Dit leidde direct tot een chronisch tekort aan manschappen aan de frontlinies, omdat eenheden sneller afzwaaiden dan dat er nieuwe soldaten konden worden opgeleid.
- *De ontmanteling van het reserveleger:*
Omdat men dacht de manschappen niet meer nodig te hebben vanwege de effectiviteit van de digitale grensversperringen, werden honderden reserve-eenheden nagenoeg opgeheven of kregen zij nauwelijks nog training en fatsoenlijke uitrusting.
- *De verschuiving van de budgetten:*
Gigantische financiële middelen werden structureel weggehaald bij de traditionele infanterie (de grondtroepen) en direct overgeboekt naar cybertechnologie en hightech luchtafweersystemen.²⁰
- *Het gevaar van de fysieke overstroming:*
Een raketschild kan weliswaar projectielen uit de lucht schieten, maar het kan geen enkele binnentrekkende tank, dronezwerm of infanterist op de grond stoppen. Brik onderkende dat zodra de technologische schil via een gecoördineerde verrassingsaanval wordt lamgelegd, het complete binnenland openligt omdat er simpelweg te weinig fysieke manschappen zijn om een massale grondinvasie tegen te houden.²¹

Dit militaire realisme sluit volkomen aan bij de profetische termen uit de grondtekst. Door de fabelachtige technologie waande de natie zich zo veilig (*batach*) dat men het traditionele fundament van de defensie gerust durfde af te breken, wat leidde tot een diepe (zorgeloze) rust (*shaqat*) aan de oppervlakte terwijl het achterland wagenwijd werd opengezet. Wanneer de legers van Gog straks als een onweder het land overspoelen, komen zij niet voor een abstracte raketoerlog op afstand, maar zetten zij een brute overmacht aan grondtroepen in om het land fysiek als een wolk te bedekken (Ezechiël 38:9).

¹⁸ <https://www.i24news.tv/en/news/israel/diplomacy-defense/184969-180926-israeli-army-chief-orders-review-into-critical-report-on-battle-readiness>

¹⁹ <https://www.haaretz.com/israel-news/security-aviation/2018-09-14/ty-article/.premium/secret-idf-dossier-warns-that-the-army-is-unprepared-for-war/0000017f-f0b0-df98-a5ff-f3bd12010000>

²⁰ <https://www.jpost.com/israel-news/article-753947>

²¹ <https://www.inss.org.il/publication/land-force/>

De *konseptsiya* bleek zodoende geen bescherming, maar de ultieme psychologische valstrik die de weg vrijmaakte voor de kwade gedachte van de invasiemacht.²²

3.1 De vlucht naar de bergen en de schijnbare valstrik

Deze chronologische ontdekking werpt direct een helder licht op de indringende waarschuwing van de Heere Jezus in de Olijfbergrede (Mattheüs 24:15). In tegenstelling tot de historische waarschuwingen die betrekking hadden op de Romeinse omsingeling in het jaar 70, focust Mattheüs hier onmiskenbaar op de eschatologische eindtijdprofetie die aan dit specifieke tijdvenster is gekoppeld.

Alleen de gelovigen herkennen de activering van deze valstrik op de heilige plaats en gehoorzamen direct aan het evacuatiebevel om naar de bergen te vluchten. Omdat zij de profetische klok van Daniël en de betekenis van de jaren 2026 en 2027 begrijpen, komen zij onmiddellijk in beweging. De seculiere massa en de orthodox-religieuze wereld, die puur politiek naar de geopolitieke spanningen kijken, missen dit profetische omslagpunt volledig. Zij blijven hopen op menselijke en diplomatieke oplossingen, waardoor zij onvoorbereid achterblijven.

Menselijk gezien lijkt de vluchtroute naar de bergen van Judea (en het uiteindelijke verschansen in de bergvesting Jeruzalem) een hopeloze onderneming die rechtstreeks in de muil van de wolf leidt. Het open land van de kustvlakte is immers onverdedigbaar, waardoor het overblijfsel (de seridim) wel naar de centrale bergstad moet trekken. Wanneer de vijandelijke legers vervolgens de stad innemen en de helft in gevangenschap wegvoeren (Zacharia 14:2), zit het resterende derde deel letterlijk klem op de berg Sion, oog in oog met de vijand die zich rondom de rotskoepel heeft gepositioneerd. Om te begrijpen hoe de gelovigen kunnen voorkomen dat zij tot de helft behoren die gevangen wordt genomen, moeten we de profetische wiskunde en de geografie van Zacharia 13 en 14 heel nauwkeurig naast elkaar leggen. Er is namelijk een fundamenteel verschil tussen het ganse land en de specifieke populatie binnen de muren van de stad Jeruzalem. Dit openbaart zich in drie specifieke principes over de spirituele bewaring.

3.1.1 De demografische realiteit van het overblijfsel

Wanneer de profetische getallen uit de Schrift worden geprojecteerd op de actuele demografische realiteit van Israël, transformeren de eeuwenoude teksten van abstracte symbolen in tastbare en schokkende realiteiten. Het toepassen van de profetische breuken (zoals twee derde en de helft) op de hedendaagse bevolkingsaantallen laat zien dat de eindtijdcrisis een humanitaire omwenteling van ongekende omvang zal zijn. Om deze getallen werkelijk op waarde te schatten, moeten ze worden afgezet tegen de historische groei van de staat én de demografische realiteit uit de dagen van de profeten zelf.

Het historische contrast met 1948

Toen de staat Israël op 14 mei 1948 werd uitgeroepen, telde de prille natie een bescheiden bevolking van in totaal ongeveer 806.000 inwoners (waarvan circa 650.000 Joodse burgers en 156.000 niet-Joodse burgers).²³ In de decennia daarna is de bevolking exponentieel gegroeid (mede door massale

²² Zie tevens hieronder "Wanneer twee derde wordt uitgeroeid.docx" paragraaf 3.2 (de paradox van de onzichtbare vestingen).

²³ Voor de officiële historische kerncijfers van de staat Israël ten tijde van de onafhankelijkheidsverklaring in mei 1948, zie de historische demografische overzichten van het Israel Central Bureau of Statistics.

immigratiegolven) tot de huidige omvang van ruim 10,24 miljoen inwoners.²⁴ Deze enorme demografische schuifkracht geeft de eschatologische loutering een heel andere lading dan in de dagen van de profeten.

In de oudheid (de tijd waarin de profeten leefden en hun visioenen opschreven) waren de bevolkingsaantallen in het Midden-Oosten microscopisch klein vergeleken met de miljoenenmassa's van vandaag. Reconstructies tonen aan dat het totale grondgebied in de achtste eeuw voor Christus (de tijd van Amos en Jesaja) circa 460.000 inwoners telde, verdeeld over het tienstammenrijk Israël (circa 350.000) en het tweestammenrijk Juda (circa 110.000).²⁵ Jeruzalem kende door de eeuwen heen een extreme krimp (van een piek van 8.000 inwoners onder Jesaja ²⁶ naar slechts 500 tot 1.000 burgers ten tijde van Zacharia).²⁷

Het contrast tussen de historische achtergrond van de profeten en de actuele realiteit is in de onderstaande tabel helder in kaart gebracht:

Profetische maatstaf	In de dagen van de profeten	In de actuele realiteit (2026)
Het ganse land (totale bevolking)	circa 460.000 inwoners	ruim 10.240.000 inwoners
Twee derde deel omgekomen (Zacharia 13:8)	circa 306.000 mensen	ruim 6.820.000 mensen
Het derde deel dat overblijft (Zacharia 13:9)	circa 154.000 mensen	ruim 3.410.000 mensen
De stad Jeruzalem (totale bevolking)	circa 1.000 inwoners (tijd van Zacharia)	ruim 1.050.000 inwoners
De helft in gevangenschap (Zacharia 14:2)	circa 500 personen	circa 525.000 personen

De landelijke impact volgens Zacharia 13

In Zacharia 13:8-9 beschrijft de profeet de ingrijpende loutering van de bevolking in het gehele land (in het ganse land). Als de huidige populatie van 10,24 miljoen mensen als actueel uitgangspunt wordt genomen, luidt de profetische doorrekening als volgt:

- De twee delen die omkomen (ruim 66,7%):

²⁴ De grens van 10 miljoen inwoners werd medio 2024 gepasseerd, waarna de populatie is doorgestroomd naar de huidige omvang van ruim 10,24 miljoen. Zie voor de actuele statistieken de lopende bevolkingsdatabase van het Israel Central Bureau of Statistics (<https://www.cbs.gov.il/en/subjects/Pages/Population.aspx>).

²⁵ Zie voor deze archeologische populatieschattingen: Israel Finkelstein, *The archaeology of the Israelite settlement* (Jeruzalem: Israel Exploration Society, 1988). Zie ook: Avraham Faust, *Israel's ethnogenesis: settlement, interaction, expansion and resistance* (Londen: Routledge, 2006), pp. 140 tot 145.

²⁶ Magen Broshi, "Estimating the population of ancient Jerusalem", *Biblical Archaeology Review* 4:2 (1978), pp. 10 tot 15. Zie tevens: Hillel Geva, "Jerusalem's population in antiquity: a minimalist view", *Tel Aviv* 41:2 (2014), pp. 131 tot 160.

²⁷ Ephraim Stern, *Archaeology of the land of the Bible, volume ii: the Persian, Hellenistic, and Roman periods* (New York: Doubleday, 2001), pp. 42 tot 45. Zie ook: Charles E. Carter, *The emergence of Yehud in the Persian period: a social and demographic study* (Sheffield: Sheffield Academic Press, 1999).

Volgens de profetie zullen twee delen in het land worden uitgeroeid en de geest geven. Toegepast op de huidige populatie betekent dit dat ruim 6,82 miljoen inwoners de opeenvolgende eschatologische crises en militaire invasies niet zullen overleven.

➤ *Het derde deel dat overblijft (ruim 33,3%):*

Een derde deel zal door de Heere worden gespaard. Dit fysieke overblijfsel omvat op basis van de huidige demografie nog altijd een omvangrijke groep van ruim 3,41 miljoen mensen.

Hier treedt een fascinerende paradox aan het licht: dit resterende derde deel (de 3,41 miljoen overlevenden) is op zichzelf nog altijd ruim vier keer zo groot als de totale bevolking van Israël bij de onafhankelijkheid in 1948. Bovendien is dit aantal ruim zeven keer groter dan de totale bevolking van Israël en Juda in de hoogtijdagen van de monarchie. Dit derde deel wordt volgens vers 9 direct "in het vuur gebracht" om te worden gelouterd gelijk men zilver en goud loutert.

Dit is de gezuiverde, beproefde massa die collectief de Naam van de Heere zal aanroepen en de basis vormt voor de nieuwe, messiaanse samenleving aan het begin van het vrederijk.

De specifieke crisis in Jeruzalem volgens Zacharia 14

In Zacharia 14:2 zoomt de profeet met chirurgische precisie in op de situatie binnen de gemeentegrenzen van de hoofdstad Jeruzalem tijdens de omsingeling door de wereldmachten. De stad wordt ingenomen, waarna er een exacte, mechanische tweedeling van de stadsbevolking plaatsvindt. Jeruzalem heeft inmiddels de historische grens van 1 miljoen inwoners gepasseerd en telt momenteel ruim 1,05 miljoen burgers²⁸. Dit geeft de volgende impact in de straten van de stad:

➤ *De helft in gevangenschap (50%):*

De profetie stelt dat de helft van de stad zal uitgaan in de gevangenschap. Dit betekent dat circa 525.000 inwoners door de binnentrekkende troepen uit hun huizen worden verdreven, geïnterneerd of weggevoerd.

➤ *Het overige deel dat standhoudt (50%):*

De tekst vermeldt expliciet dat het overige van het volk niet uitgeroeid zal worden uit de stad. Deze resterende 525.000 inwoners (een aantal dat bijna de totale Joodse bevolking van heel Israël in 1948 evenaart) blijven onder extreem zware omstandigheden in de stad achter. Zij maken de ultieme crisis en de daaropvolgende fysieke redding ter plekke mee wanneer de Heere uittrekt en de Olijfberg splitst.

De vergelijking met de oudheid laat zien dat het overblijfsel (zowel de 3,41 miljoen mensen in het land als de 525.000 achterblijvers in Jeruzalem) een reële, substantiële omvang heeft. Zij vormen de levende getuigen van de goddelijke interventie. Na de loutering en de fysieke redding is deze resterende miljoenenmassa direct beschikbaar om de verwoeste steden te herbouwen, hoven aan te maken en de vrucht te eten van de hypervruchtbare humuslaag die door de voorafgaande gerichten en waterstromen is voorbereid (Amos 9:14).

Dit enorme aantal aan overlevenden verklaart ook de absolute noodzaak van de wonderlijke agrarische versnelling en de intense biologische verrijking van de grensregio: er is straks een grote miljoenenbevolking die direct moet worden gevoed in een hersteld land.

²⁸ De specifieke demografische gelaagdheid en de groei van de hoofdstad Jeruzalem tot boven de 1,05 miljoen inwoners worden jaarlijks in kaart gebracht door onafhankelijke beleidsorganen. Zie de data van het Jerusalem Institute for Policy Research (<https://jerusalemstitute.org.il/en/publications/jerusalem-facts-and-trends-2024/>).

3.1.2 Geestelijke loutering en het karakter van het overblijfsel

Het belangrijkste fundament hiervoor vinden we vlak voor deze gebeurtenis (in Zacharia 13:8-9). Daar staat dat twee derde delen in het land uitgeroeid zullen worden en de geest zullen geven, maar dat het derde deel zal overblijven. God zegt over dit overblijfsel dat Hij hen door het vuur zal leiden en hen zal louteren zoals men zilver en goud loutert. Zij zullen Zijn Naam aanroepen (en Hij zal hen verhoren).

Het behoren tot dit resterende deel dat op de berg Sion standhoudt (en dus niet in gevangenschap wordt weggevoerd) wordt bepaald door deze geestelijke gelouterdheid.

De helft van de stad die gevangengenomen wordt, weerspiegelt de groep die in paniek raakt en probeert op het laatste moment alsnog te vluchten of te capituleren voor de invasiemacht wanneer de muren bezwijken. Dit is de seculiere en puur formeel-religieuze mens die tot het laatste moment heeft vertrouwd op menselijke kracht, defensiesystemen of politieke sluwheid.

Gelovigen daarentegen weigeren elk compromis met de ideologische banier van de vijand en klampen zich puur vast aan de belofte van goddelijke bewaring.

De geografische en geestelijke schuilplaats op Sion

Het profetische antwoord op de vraag waar de ontkoming ligt, wordt glashelder verwoord door de profeet Joël:

 Joël 2:32 "Want op de berg Sion en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk de Heere gezegd heeft, en dat bij de overgeblevenen, die de Heere roepen zal."

Ook de profeet Obadja schrijft dezelfde woorden:

 Obadja 1:17 Maar op den berg Sions zal ontkoming zijn, en hij zal een heiligheid zijn; en die van het huis Jakobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten.

De gelovigen voorkomen dat zij worden weggevoerd door bewust te schuilen op de exacte plaats van de belofte tot ontkoming. Hoewel de berg Sion op dat moment de gevaarlijkste plek op aarde lijkt (omdat de legers zich rondom de rotskoepel willen positioneren), is het geestelijke gezien de enige veilige plek. Wie probeert te ontkomen via de open vlaktes (of op eigen houtje buiten Jeruzalem redding zoekt) loopt direct in de handen van de plunderende coalities. Standhouden op Sion (hoe verstikkend de verdrukking ook wordt) is de enige manier om fysiek aanwezig te zijn op het moment dat de Messias Zijn voeten op de Olijfberg zet. Deze overgebleven helft van de stad valt hiermee exact samen met het gelouterde derde deel uit het land.

3.1.3 Profetische nuchterheid en paraatheid

Net als bij de historische vlucht naar Pella (ca. 68 n.Chr.) is de absolute sleutel het tijdig herkennen van de profetische klok. Deze opmerkelijke migratie is historisch gedocumenteerd door de vroege kerkvader Eusebius van Caesarea in zijn beroemde kroniek over de vroege kerkgeschiedenis²⁹. De vroege christenen herkenden in de Romeinse troepenbewegingen immers direct de specifieke waarschuwing van Jezus uit Lukas 21:20: *"Wanneer gij zult zien, dat Jeruzalem door heirlegers omsingeld wordt, weet dan, dat haar verwoesting nabij is."* Juist omdat zij deze woorden scherp voor ogen hadden, begrepen zij de tijdelijke terugtrekking van de legers als het goddelijke startsein om de poorten achter zich dicht te trekken. De helft die in de toekomstige eindtijdcrisis gevangen wordt weggevoerd, is daarentegen de groep die volkomen verrast wordt door de snelheid van de invasie omdat zij tot het laatste moment bleven vertrouwen op politieke allianties of de onfeilbaarheid van hun eigen defensiesystemen.

Gelovigen beschikken over profetische nuchterheid. Zij begrijpen de tijdrekening van Daniël en kunnen daardoor komen (indien mijn interpretatie/inzicht juist is, hoewel ik voor mezelf niet weet waarom niet en wat het anders zou kunnen betekenen) tot het specifieke tijdvenster van 2026 en 2027 gerekend

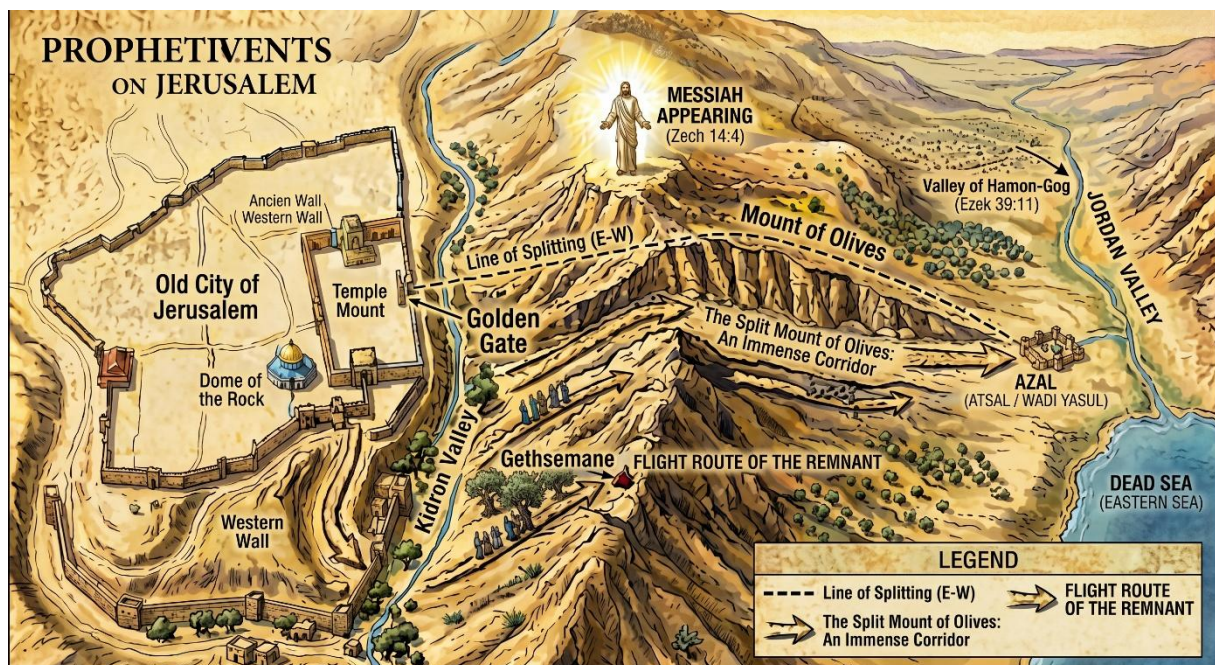
²⁹ Eusebius van Caesarea, *Historia ecclesiastica*, boek 3, hoofdstuk 5.

vanaf de voltooiings-datum die al vanaf het jaar 691 weergegeven is in de Rotskoepel (waardoor zij geestelijk en praktisch paraat zijn).

Zij laten zich niet misleiden door een valse schijn van vrede, maar houden hun blik exclusief gefixeerd op de Heere. Dit schenkt hen de standvastige moed om te blijven staan op de plek waar de rest van de inwoners vlucht of bezwijkt.

Maar wat voor het overblijfsel voelt als een verstikkende positie waarin men volledig dreigt onder te gaan, blijkt de hinderlaag van God voor de vijanden te zijn (een soort tweede Pi-hachiroth waar de schijnbare totale insluiting juist de inleiding vormt voor de grootste bevrijding). Hij heeft de heidenen niet naar het Kidrondal laten komen om te zegevieren, maar om hen te verzamelen in het dal van Josafat (Yehoshafat, wat letterlijk betekent "de Heere oordeelt") voor de executie van het vonnis en het treden van de grote wijnpers van Zijn toorn.

3.1.4 De corridor naar Azal

 Zacharia 14:4-5 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, zodat er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelve naar het zuiden. Dan zult gijlieden vlieden door de vallei Mijner bergen (want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal), en gij zult vlieden, gelijk als gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, den koning van Juda; den zal de HEERE, mijn God, komen, en al de heiligen met U, o HEERE!

Op grond van de profetie uit Zacharia is het geen goed idee (en praktisch zelfs onmogelijk) om al in een vroeg stadium rechtstreeks naar Azal te vluchten. Wie denkt de crisis in Jeruzalem strategisch te kunnen ontlopen door voortijdig naar deze vluchtregio uit te wijken, loopt vast op een dichte deur of begeeft zich direct in de vuurlinie van de vijand.

De profetie hanteert een strikte chronologie waarin de stad Jeruzalem juist het onvermijdelijke verzamelpunt is.

En de Olijfberg zal hierbij veranderen van een fysieke barrière in een bovennatuurlijke nooduitgang. Wanneer de Messias Zijn voeten op de berg zet, splijt deze in de breedte (van oost naar west) waardoor een immense corridor naar Azal ontstaat.

Deze profetische locatie (in de grondtekst Atsal) laat zich geografisch uitstekend identificeren als Wadi Yasul (een zijdal van het Kidrondal dat in de richting van de Olijfberg buigt).

Taalkundig verwijst de naam Azal bovendien naar *nabijheid* of *een plaats direct aan de zijde van*, wat openbaart dat de vluchtweg zich op het moment van de absolute crisis pal naast het klemgezette overblijfsel opent.

God creëert hierdoor een directe doorgang die de gelovigen uit de vuurlinie van de stad wegleidt naar een beschutte, lager gelegen bergregio richting de woestijn van Judea (volledig buiten het gezichtsveld van de vijand die zich rondom de rotskoepel bevindt).

Dit is de eschatologische herhaling van de Schelfzee: het overblijfsel dat in Jezus gelooft (het volk dat het paaslam gegeten had) vlucht veilig weg, terwijl de resulterende aardbeving de binnendringers verplettert en de rotskoepel definitief met de grond gelijkmaakt.

Waarom vooraf vluchten naar Azal onmogelijk is

- *De barrière is vooraf nog gesloten:*
De corridor naar Azal bestaat vooraf simpelweg nog niet als bruikbare route. De Olijfberg vormt tot op het exacte moment van de verschijning een massieve (ondoordringbare) blokkade. Pas wanneer de voeten van de Messias de berg raken (Zacharia 14:4), opent deze bovennatuurlijke poort zich.
- *De vijandelijke bezetting van het buitengebied:*
Omdat alle heidenvolken zich verzamelen om tegen Jeruzalem te strijden (Zacharia 14:2), is het complete buitengebied (inclusief de omliggende dalen zoals Wadi Yasul) bezet door de legers van de vijand. De stad Jeruzalem is de plek waar het overblijfsel wordt geïsoleerd en klemgezet. Wie vooraf naar buiten vlucht, loopt rechtstreeks in de armen van de bezetter.
- *Het goddelijke doel van de loutering:*
De crisis binnen de stadsmuren is een wezenlijk onderdeel van het louteringsproces. De profetie laat zien dat de helft van de stad in gevangenschap zal gaan (Zacharia 14:2). Het overblijfsel moet door deze diepe menselijke machteloosheid heen, zodat de uiteindelijke uitredding onmiskenbaar Gods soevereine werk is.

De parallel met de aardbeving van Uzzia

De halsbrekende snelheid en de acute paniek waarmee deze vlucht door de geopende corridor zal plaatsvinden, wordt door de profeet direct gekoppeld aan een gedenkwaardige historische catastrofe. In Zacharia 14:5 staat geschreven: "*Ja, gij zult vluchten, gelijk als gij vluchtet voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, den koning van Juda.*"

Flavius Josephus geeft deze beschrijving van de geschiedenis, citaat:

- ✎ Wanneer er een gedenkwaardige dag was aangebroken (een algemeen feest dat gevierd moest worden), trok hij het heilige gewaad aan en ging de tempel binnen om reukwerk aan God te offeren op het gouden altaar. Dit werd hem echter verboden door Azaria, de hogepriester, die tachtig priesters bij zich had. Hij vertelde hem dat het niet wettig voor hem was om een offer te brengen, en dat niemand dit mocht doen behalve de nakomelingen van Aäron. Toen zij uitriepen dat hij de tempel moest verlaten en niet tegen God moest overtreden, werd hij woedend op hen en dreigde hen te doen sterven, tenzij zij zouden zwijgen. Ondertussen schudde een grote aardbeving de aarde, en er ontstond een scheur in de tempel, waardoor de felle stralen van de zon naar binnen schenen en op het gezicht van de koning vielen, zodanig dat de melaatsheid hem terstond aangreep. En voor de stad, bij een

plaats genaamd Eroge, brak de helft van de berg aan de westzijde af van de rest en rolde vier stadiën weg (ongeveer achthonderd meter), en bleef liggen bij de oostelijke berg, zodat zowel de koninklijke wegen als de tuinen van de koning door de blokkade werden afgesloten. Zodra de priesters zagen dat het gezicht van de koning door de melaatsheid was aangetast, brachten zij hem op de hoogte van de ramp die hem had getroffen, en bevalen hem om de stad als een onrein persoon te verlaten.³⁰

Hoewel de geschiedschrijver Flavius Josephus uitgebreid verhaalt over de tempelscheur en de grote aardverschuiving die de koninklijke tuinen blokkeerde, schrijft hij opvallend genoeg niet over instortende huizen of de vluchtende burgers zelf. Het concrete gegeven dat de bevolking in blinde paniek de stad uit vluchtte, danken we aan de profetische herinnering in Zacharia 14:5 ("*gelijk als gij vluchtet*").

Dat de vaste grond onder de voeten van de bewoners destijds daadwerkelijk wankelde en dat gebouwen door de hevige schokken instortten, is inmiddels onomstotelijk bewezen door de moderne archeologie. In 2021 deden archeologen van de Israëlsche oudheidkundige dienst (IAA) in het nationale park van de Stad van David een spectaculaire ontdekking. Zij stuitten op een duidelijke verwoestingslaag die exact rond het midden van de achtste eeuw voor Christus (de regeerperiode van koning Uzzia) moet worden gedateerd. Tussen de resten van ingestorte muren vonden de onderzoekers een lange rij verbrijzelde huishoudelijke voorwerpen, waaronder kommen, lampen, kookgerei en grote voorraadvaten.³¹ Omdat er nergens sporen van vuur of militaire strijd zijn aangetroffen, staat vast dat deze plotselinge verwoesting het directe gevolg was van de legendarische aardbeving die Jeruzalem destijds op haar grondvesten deed schudden.

Bij de splijting van de Olijfberg keert God deze dynamiek echter om. Waar de aardbeving onder Uzzia louter dood en verderf zaaide, functioneert deze eschatologische aardbeving juist als het instrument voor de verlossing. Het openscheuren van de aarde is niet bedoeld om het overblijfsel te verzwelgen, maar om de corridor naar de veiligheid te ontsluiten.

De vergelijking met de dagen van Uzzia onderstreept dat de vlucht door de berg een moment van immense urgentie en ontzagwekkende haast zal zijn (een rennen voor je leven) waarbij de scheppende kracht van God de gelovigen in veiligheid brengt terwijl het oordeel over de binnendringers voltrokken wordt.

3.2 De economische motieven van de kwade gedachte

 Ezechiël 38:10 Alzo zegt de Heere HEERE: Te dien dage zal het ook geschieden, dat er raadslagen in uw hart zullen opkomen, en gij zult een kwade gedachte denken,

 Ezechiël 38:16 En gij zult optrekken tegen Mijn volk Israel, als een wolk, om het land te bedekken; in het laatste der dagen zal het geschieden; dan zal Ik u aanbrengen tegen Mijn land, opdat de heidenen Mij kennen, als Ik aan u, o Gog! voor hun ogen zal geheilgd worden.

De kwade gedachte waar Ezechiël over spreekt, legt een diepe motivatie bloot die verder gaat dan louter religieuze haat. De tekst accentueert heel specifiek dat de invasiemacht wordt gedreven door een berekenende, opportunistische koorts om bezit te kapen van een volk dat in grote materiële welvaart leeft.

³⁰ Flavius Josephus, Joodse oudheden, boek 9, hoofdstuk 10, paragraaf 4 (sectie 222 tot 225).

³¹ Dr. Joe Uziel en Ortal Chalaf, opgravingsverslag van de Israel Antiquities Authority (IAA) in het City of David National Park (2021). Zie tevens de bijbelboeken Amos 1:1 en Zacharia 14:5.

Er zijn vier belangrijke aanwijzingen in de huidige geopolitiek die deze verschuiving naar een strategische grondstoffen- en kapitaalroof bevestigen:

- *De aardgasvelden in de Middellandse Zee:*
Israël is getransformeerd tot een majeure speler op de energiemarkt door de ontdekking van gigantische aardgasvelden (zoals Leviathan en Tamar)³². Deze maritieme rijkdom vormt een directe prikkel voor economisch noodlijdende machten (zoals Turkije en de door Iran gecontroleerde netwerken) die dit strategische bezit met diepe jaloezie bekijken.
- *De strijd om de intercontinentale handelsroutes:*
Israël positioneert zich nadrukkelijker als de cruciale landbrug tussen Azië en Europa (onder andere via het internationale IMEC-initiatief)³³. Machten die het westerse economische blok willen breken, hebben er alle belang bij om dit logistieke zenuwcentrum fysiek over te nemen.
- *De hoogwaardige tech-economie:*
De enorme concentratie aan geavanceerde technologie en agrarische innovaties (de Silicon Wadi) vertegenwoordigt een immense accumulatie van goederen.³⁴ Voor omliggende regimes die kampen met economische ineenstorting, vormt deze geconcentreerde rijkdom een permanente provocatie.
- *De paradox van de onzichtbare vestingen :*
Israël heeft zich omringd met de meest geavanceerde elektronische barrières ter wereld (zoals de Iron Dome en de lasertechnologie Iron Beam)³⁵. Deze systemen creëren exact de illusie van onkwetsbaarheid waar de profeet op doelt (het wonen zonder muren of grendels). Deze schijnbare gerustheid triggert de overmoed van de vijand, die beseft dat het binnenland openligt zodra deze digitale schil via een massale verrassingsaanval wordt doorbroken.

3.2.1 De indicatoren van interne instorting bij de invasiemacht

De diepe, structurele crises binnen de binnenvallende landen vormen de directe katalysator voor de activering van deze kwade gedachte. Geschiedkundig gezien is een interne economische implosie de gevaarlijkste drijfveer voor expansiedrang:

- *De economische koorts van Turkije:*
De aanhoudende devaluatie van de Turkse lira en een torenhoge inflatie (die herhaaldelijk de grens van 60% tot 80% passeert) hebben de binnenlandse koopkracht volledig vernietigd³⁶. Het regime van Erdogan gebruikt nationalistische retoriek en een agressieve defensie-industrie om de interne onvrede om te buigen naar een externe expansiedrang³⁷.
- *De verstikkingsfase van Iran:*

³² Reuters, "Israel's Mediterranean gas fields transform its regional standing and economic ties", <https://www.reuters.com>

³³ Financial Times, "The India-Middle East-Europe corridor economic goals and geopolitical challenges", <https://www.ft.com>

³⁴ The Times of Israel, "Israel's high-tech sector remains the primary engine of macroeconomic growth", <https://www.timesofisrael.com>

³⁵ Calcalist Tech, "Israel Ministry of Defense accelerates operational deployment of Iron Beam laser system", <https://www.calcalistech.com>

³⁶ Bloomberg, "Turkey inflation metrics and the lira depreciation path", <https://www.bloomberg.com>

³⁷ Defense News, "Turkey's defense industry expansion as a tool of foreign policy", <https://www.defensenews.com>

Door decennialange sancties en corruptie is de Iraanse rial nagenoeg waardeloos geworden. Terwijl de inflatie structureel boven de 40% tot 50% blijft en de eigen bevolking verarmt, blijft het regime miljarden dollars pompen in haar buitenlandse proxies (zoals de Quds-macht)³⁸. De fabelachtige rijkdom van Israël werkt hierbij als een magneet om de eigen binnenlandse faillissementen te compenseren via een opportunistische roofoverval.³⁹

Perzen, Moren en Puteers met de noordelijke grootmacht

De profetische blauwdruk uit Ezechiël 38:5 noemt deze landen in één adem: "Perzen, Moren en Puteers met hen, die altemaal schild en helm voeren". Wanneer we naar de actuele status van deze specifieke landen kijken, zien we hoe zij perfect voldoen aan dit profiel van materiële noodzaak:

➤ *De noordelijke hoofdvorst (Mesech en Tubal):*

Het Hebreeuwse woord *rosh* betekent in de Bijbel in de overgrote meerderheid van de gevallen simpelweg hoofd, top of hoofdman⁴⁰.

In Ezechiël 38:2 staat de grondtekst-constructie *nesi rosh meshech ve-tubal*, waarvan de meest zuivere taalkundige vertaling "de hoofdvorst (of eerste vorst) van Mesech en Tubal" luidt⁴¹.

Rosh is hier dus een bijvoeglijke bepaling die de hiërarchische rang van de vorst aanduidt (en uitdrukkelijk geen geografische eigenaam)⁴².

De hardnekkige theorie dat hiermee Rusland wordt bedoeld, is puur gebaseerd op een negentiende-eeuwse aanname van de Duitse geleerde Wilhelm Gesenius, die dit woord in zijn woordenboek ten onrechte aan de Wolga-regio verbond vanwege de uiterlijke klankovereenkomst⁴³.

Dit is historisch gezien onmogelijk, aangezien de naam Rusland pas eeuwen later werd gevormd vanuit het Scandinavische woord *rus*⁴⁴.

Moderne Bijbelvertalingen hebben deze fout dan ook gecorrigeerd naar hoofdvorst.⁴⁵

Deze taalkundige correctie wordt onomstotelijk bevestigd door de archeologie.

³⁸ Reuters, "Iran's economic crisis deepens as inflation outpaces wage growth", <https://www.reuters.com>

³⁹ Foundation for Defense of Democracies (FDD), "Iran's funding of regional proxies amidst domestic economic collapse", <https://www.fdd.org>

⁴⁰ Harris, R. L., Archer, G. L., & Waltke, B. K. (1980). *Theological wordbook of the Old Testament*. Chicago: Moody Press. (Zie ingang *rosh*, nummer 2097a, waar de primaire betekenis van het woord consistent als het fysieke hoofd of de leider van een stam wordt gedefinieerd).

⁴¹ Block, D. I. (1998). *The book of Ezekiel: chapters 25–48*. New international commentary on the Old Testament. Grand Rapids: Eerdmans. (Block biedt een uitgebreide syntactische analyse van *nesi rosh* en toont aan dat de vertaling 'hoofdvorst' de enige is die recht doet aan de Hebreeuwse grammaticaregels voor de constructus-verbinding).

⁴² Zimmerli, W. (1983). *Ezekiel 2: a commentary on the book of the prophet Ezekiel, chapters 25–48*. Philadelphia: Fortress Press. (Zimmerli legt uit dat de grammaticale structuur in Ezechiël 38 impliceert dat *rosh* de titulaire positie van de vorst versterkt ten opzichte van Mesech en Tubal).

⁴³ Gesenius, W. (1847). *Gesenius's Hebrew and Chaldee lexicon to the Old Testament scriptures*. Vertaald door S. P. Tregelles. Londen: Samuel Bagster & Sons. (Gesenius' vroege aanname over *rosh* als de Byzantijnse naam *Rhos* is door latere lexicografen en historici unaniem verworpen vanwege het ontbreken van contemporaine bewijzen).

⁴⁴ Thomsen, V. (1877). *The relations between ancient Russia and Scandinavia, and the origin of the Russian state*. Oxford: James Parker and Co. (Dit standaardwerk bewijst de Oudnoordse oorsprong van de stam *ruotsi* of *rus*, die pas in de middeleeuwen door Zweedse Vikingen naar het Wolgagebied werd gebracht en dus onmogelijk al bestond in de tijd van Ezechiël).

⁴⁵ Deutsche Bibelgesellschaft. (2024). *Biblia Hebraica Stuttgartensia*. Stuttgart. (Vergelijk de kritische apparaten bij de tekst van Ezechiël 38, waaruit blijkt dat ook de vroege Griekse vertalers van de Septuaginta worstelden met de constructie, maar moderne vertaalcommissies conform de herziene Statenvertaling massaal terugkeren naar de betekenis van de rangschikking).

In de koninklijke spijkerschriftarchieven van de Assyrische koningen (opgegraven in de ruïnes van Nineve) worden deze volkeren uitgebreid gedocumenteerd als de *Mushki* (Mesech) en *Tabal* (Tubal) ⁴⁶. Deze koninkrijken lagen aantoonbaar in centraal en oostelijk Anatolië (het huidige Turkije) en hadden militair of cultureel niets te maken met gebieden ten noorden van de Kaukasus ⁴⁷. De operationele as van de noordelijke invasie ligt hiermee feitelijk in Turkije, terwijl een wereldmacht als Rusland op de achtergrond optreedt als strategische toeleverancier.⁴⁸

➤ *De Moren en Puteers (Soedan en Libië):*

De Moren (historisch gesitueerd in het oude Cush, het huidige Soedan) en de Puteers (het huidige Libië) verkeren in een staat van totale maatschappelijke en financiële ontwrichting. Libië is gefragmenteerd door burgeroorlog, en Soedan kampt met gierende hyperinflatie. Beide landen zijn stevig in de invloedsfeer van grotere militaire machtsblokken getrokken. Deze failliete staten hebben zelf niets meer te verliezen en leveren de brute mankracht die door acute economische honger wordt voortgestuwd.

Het huis van Togarmah en de dubbele afrekening

Binnen de coalitie van Gog neemt het huis van Togarmah (Ezechiël 38:6) een geopolitieke sleutelpositie in. Historici en schriftverklaringen wijzen bij deze naam onmiskenbaar naar de regio van het huidige Turkije en de Armeense hoogvlakte. Wanneer deze legermacht in de eindtijdcrisis naar de bergen van Israël trekt, gedreven door een herleefde islamitische trots, stappen zij in werkelijkheid in een goddelijke valstrik. Het oordeel dat zich in het dal van Josafat over hen zal voltrekken, draagt het karakter van een diepe, historische afrekening met een dubbele bloedschuld en landroof.

De ongewroken schuld van de Armeense genocide

In de wetmatigheden van het koninkrijk van God verjaart het vergieten van onschuldig bloed nooit automatisch. Een natie kan door de eeuwen heen van staatsvorm veranderen, maar de spirituele schuld blijft op de grond rusten totdat er nationale bekering of een goddelijk oordeel plaatsvindt. De Armeense genocide (waarbij vanaf 1915 anderhalf miljoen voornamelijk christelijke Armeniërs systematisch werden uitgemoord door het Ottomaanse Rijk) is een van de grootste niet-erkende misdaden uit de moderne geschiedenis.

De Amerikaanse ambassadeur in Constantinopel (Henry Morgenthau Sr.) schreef in zijn memoires over de systematische aard van de uitroeiing door de Turken het volgende:

"Ik ben ervan overtuigd dat de hele geschiedenis van het menselijke ras geen zo gruwelijk incident bevat als dit (de systematische vernietiging van de Armeniërs). De grote slachtingen en vervolgingen uit het verleden lijken bijna onbeduidend wanneer ze worden vergeleken met het lijden van het Armeense ras in het jaar 1915. Toen de Turkse autoriteiten de bevelen gaven voor deze deportaties, gaven zij in werkelijkheid het doodvonnis aan een heel volk; zij

⁴⁶ Luckenbill, D. D. (1926). *Ancient records of Assyria and Babylonia*. Chicago: University of Chicago Press. (De officiële vertalingen van de annalen van Sargon II en Sanherib tonen aan dat de *Mushki* en *Tabal* permanente geopolitieke entiteiten waren aan de directe noordgrens van het Assyrische rijk).

⁴⁷ Bryce, T. (2012). *The world of the neo-hittite kingdoms: a political and military history*. Oxford: Oxford University Press. (Bryce cartografeert de exacte geografische grenzen van de Tabal-coalitie en de Mushki-stammen op de Anatolische hoogvlakte in het huidige Turkije op basis van archeologische opgravingen).

⁴⁸ Grayson, A. K. (1975). *Assyrian and Babylonian chronicles*. Locust Valley: J. J. Augustin. (Chronieken die de logistieke en materiële steunpatronen tussen de verschillende bergvolkeren en de verre achterliggende rijken in kaart brengen).

*begrepen dit volkomen en deden in hun gesprekken met mij geen enkele moeite om dit feit te verbergen."*⁴⁹

De Britse historici en diplomaten James Bryce & Arnold Toynbee schreven:

 *"De karavanen werden onderweg systematisch overvallen door Koerdische benden en Turkse gendarmerie. De mannen werden vrijwel onmiddellijk buiten de dorpen op brute wijze afgeslacht (vaak met bajonetten om munitie te besparen). De vrouwen en kinderen die de honger en uitputting overleefden, werden langs de wegen achtergelaten om te sterven onder de brandende zon. De rivier de Eufraat lag maandenlang vol met duizenden aan elkaar gebonden lichamen van de slachtoffers."*⁵⁰

De hardnekkige weigering van de Turkse overheid om dit te erkennen, betekent dat deze ongewroken bloedschuld nog altijd roept om rechtvaardigheid. Het huis van Togarma wordt door Gods soevereine hand naar Jeruzalem getrokken om de rekening te betalen die zij in hun eigen geschiedenis weigeren te vereffenen.

De vier eeuwen van Ottomaanse bezetting

Deze afrekening raakt echter nog een tweede openstaande rekening die direct verbonden is met het grondgebied van Israël zelf. Gedurende exact vier eeuwen (van 1516 tot 1917) hebben de Ottomanen het heilige land bezet en onderdrukt. Onder hun islamitische heerschappij werd het land verwaarloosd, uitgeput en werd de Joodse terugkeer stelselmatig tegengewerkt.

De Amerikaanse auteur Mark Twain. Hij bezocht het land in 1867 en schreef over de troosteloze, door de Ottomanen gecreëerde wildernis:

 *"Palestina zit in zak en as. Over het land broedt de betovering van een vloek die haar velden heeft doen verdorren en haar energieën heeft geketend. Galilea is onbewoond en troosteloos, en de bergen van Judea zijn kaal en onvruchtbaar. Er is hier geen enkele glans van historische grootsheid overgebleven; het is een verschrikkelijk, droomloos en monotoon landschap dat volledig is overgeleverd aan onkruid en verwaarlozing."*⁵¹

Het is geen historisch toeval dat de definitieve ineenstorting van het Ottomaanse Rijk en de wreedheid van de Armeense genocide in ditzelfde tijdvenster van de Eerste Wereldoorlog plaatsvonden.

Wanneer de Turkse legers in de nabije toekomst opnieuw bezit willen nemen van het land dat zij ooit vierhonderd jaar regeerden, handelen zij vanuit een neo-ottomaanse geest van herovering. Zij denken de Joodse soevereiniteit rondom de rotskoepel definitief uit te wissen en hun oude imperium te herstellen. Maar wat zij zien als een triomftocht om hun historische claim te verzilveren, is in werkelijkheid Gods wraak. Hij brengt hen terug naar de grond die zij eeuwenlang hebben vertrapt, om hen daar (oog in oog met het overblijfsel) te oordelen voor zowel de diefstal van Zijn land als het bloed van de christelijke martelaren.

⁴⁹ Morgenthau, H. (1918). *Ambassador Morgenthau's story*. New York: Doubleday, Page & Company. (Zie specifiek hoofdstuk 24, pagina 307-309, waar de ambassadeur zijn persoonlijke confrontaties met de Turkse interieurminister Talaat Pasja beschrijft en de totale vernietigingsdrang van het regime blootlegt).

⁵⁰ Bryce, J., & Toynbee, A. (1916). *The treatment of Armenians in the Ottoman Empire, 1915-1916*. Miscellaneous Papers No. 21. Londen: Sir Joseph Causton and Sons. (Zie sectie XI, 'The deportations of 1915', pagina 234-238, voor de gedetailleerde rapportages van westerse consuls over de massamoorden langs de transportroutes).

⁵¹ Twain, M. (1869). *The innocents abroad, or the new pilgrims' progress*. Hartford: American Publishing Company. (Zie hoofdstuk 56 en 57, pagina 481-485, voor zijn uitvoerige observaties van de demografische en agrarische kaalslag in het toenmalige Ottomaanse Zuid-Syrië, het huidige Israël).

3.2.2 De energetische erfenis van de invasiemacht: zeven jaar vuur stoken

Een van de meest fascinerende en complexe vraagstukken binnen de eschatologische tekststudie bevindt zich in de profetie van Ezechiël over de materiële afwikkeling van de invasie. De profeet voorzegt dat de inwoners van de steden van Israël zullen uitgaan om de achtergelaten wapens van de gevallen coalitie te verbranden:

📖 *Ezechiël 39:9-10 En de inwoners der steden Israels zullen uitgaan, en vuur stoken en branden van de wapenen, zo van schilden als rondassen, van bogen en van pijlen, zo van handstokken als van spiesen; en zij zullen daarvan vuur stoken zeven jaren; Zodat zij geen hout uit het veld zullen dragen, noch uit de wouden houwen, maar van de wapenen vuur stoken; en zij zullen beroven degenen, die hen beroofd hadden, en plunderen, die hen geplunderd hadden, spreekt de Heere HEERE.*

De Schrift specificeert hierbij een exacte tijdsduur: men zal maar liefst zeven jaar lang vuur stoken van dit arsenaal, waardoor het kappen van hout uit de wouden of velden overbodig wordt. Anno 2026 roept deze profetie direct een schijnbare technologische paradox op. Een moderne invasiemacht maakt immers geen gebruik meer van houten schilden, bogen, pijlen of houten spiesen. Het huidige militaire apparaat van de Anatolische en Iraanse benden rust op een fundament van hoogwaardig gehard staal, kevlar, titanium, aluminium en complexe micro-elektronica. Dit arsenaal wordt echter intensief gevoed door grote mogendheden die fungeren als de industriële toeleveranciers van de coalitie. Omdat metalen en mineralen niet branden als brandhout, rijst de vraag hoe een dergelijk modern militair arsenaal de basis kan vormen voor een meerjarige, nationale energievoorziening

1. Polymeren en petroleum-gebaseerde materialen

De eerste materiële sleutel ligt in de radicale transformatie die de defensie-industrie in de afgelopen decennia heeft ondergaan op het gebied van materiaalkunde. Waar de gevechtsvoertuigen en wapens uit de tijd van de wereldoorlogen nagenoeg volledig uit zwaar ijzer bestonden, is het moderne arsenaal voor een gigantisch percentage opgebouwd uit geavanceerde polymeren, kunststoffen en koolstofvezels (composietmaterialen)⁵². Deze materialen worden op gigantische schaal toegepast om het gewicht van voertuigen, drones en infanteriewapens te reduceren en de structurele sterkte te verhogen.

Als we kijken naar de moderne defensieproductie, dan maakt het militaire materieel intensief gebruik van deze stoffen:

- *Behuizing en componenten van handwapens:*
De traditionele houten of metalen kolf is vrijwel universeel vervangen door hittebestendige polymeren en met koolstofvezel versterkt nylon (zoals te zien is bij moderne aanvalsgeweren uit de Iraanse en Turkse defensieproductie)⁵³.
- *Pantsersystemen en voertuigbekleding:*

⁵² *Defense Procurement International*, "Composites in Modern Military Aerospace and Armored Vehicles", jaargang 14, nummer 2 (maart 2024), pagina 45 tot 52. Dit uitgebreide technisch-militaire overzicht analyseert de structurele verschuiving van massieve staallegeringen naar hittebestendige polymeermatrices en koolstofvezelversterkte materialen in de nieuwste generatie pantservoertuigen. Hoofdsite raadpleegbaar via www.defenseprocurementinternational.com.

⁵³ *Jane's Defence Weekly*, "Iran expands domestic small arms production using advanced polymers", volume 60, issue 38 (september 2023), pagina 12 tot 15. Een gedetailleerd inlichtingenrapport over de modernisering van de productielijnen van de Defense Industries Organization (DIO) te Teheran, met specifieke aandacht voor het gebruik van glasvezelversterkt polyamide bij de fabricage van moderne geweerseries. Defensieplatform in te zien via www.janes.com.

De binnenzijde van moderne infanterievoertuigen (en de spall-liners die militairen beschermen tegen scherven) bestaat voor een groot deel uit aramidevezels en polyethyleen met een ultrahoog moleculair gewicht ⁵⁴.

➤ *Drones en raketbehuizingen:*

Onbemande luchtvaartuigen (drones) en de rompen van moderne ballistische raketten en kruisvluchtwapens worden nagenoeg volledig vervaardigd uit koolstofvezelcomposieten en brandbare harsen om detectie door de radar te minimiseren ⁵⁵.

Ten diepste zijn al deze synthetische materialen en polymeren geraffineerde aardolieproducten (koolwaterstoffen). Vanuit chemisch oogpunt bezitten deze composieten een uitzonderlijk hoge energiedichtheid die de energetische waarde van traditioneel droog hout vele malen overtreft. De profetische vervulling dat het volk zeven jaar lang vuur zal maken van deze defensierestanten (Ezechiël 39:9-10) moet dan ook niet worden gelezen als het primitief opstoken van plastic op openbare kampvuren (wat immers zou leiden tot een onleefbare ecologische en toxische ramp).

De thermische exploitatie van de invasiemacht in Ezechiël 39

De Hebreeuwse woorden voor aansteken en branden in Ezechiël 39 (*hissiq* en *bi'er*) hebben een brede grondbetekenis die verder gaat dan louter verbranden. De taalkundige stammen wijzen op het consumeren, opmaken of specifiek aanwenden van materiaal als brandstof ⁵⁶. Binnen de context van een modern (technologisch ontwikkeld) Israël kan de profetische vervulling logischerwijs worden gezocht in de industriële en thermische verwerking van deze achtergelaten materialen. In plaats van antiek hout (dat in de oudheid als brandstof diende) laat een modern leger bij een invasie miljoenen tonnen aan hoogwaardige polymeren, composieten en koolwaterstoffen achter. Een eigentijdse, technologische interpretatie van de profetie stelt dat het hergebruik van deze materialen kan plaatsvinden via gecontroleerde vergassing of pyrolyse (het thermisch afbreken van plastics zonder zuurstof om er olie en gas van te maken). Op die manier beschikt het land over een nagenoeg onuitputtelijke, strategische bron van warmte en elektriciteit. De militaire nalatenschap van de vijand wordt zo de feitelijke motor achter de nationale energievoorziening, exact zoals de profetie over het zevenjarige gebruik van de buit voorzegde.

2. De immense voorraad vloeibare brandstoffen

De tweede (en wellicht meest direct bruikbare) verklaring betreft de logistieke bloedsomloop van de invasiemacht. Ezechiël omschrijft dat de coalitie van Gog het land Israël zal binnentrekken "*als een wolk, om het land te bedekken*" (Ezechiël 38:16). Een gemotoriseerde en gemechaniseerde krijgsmacht van deze omvang (bestaande uit tienduizenden tanks, pantserwagens, mobiele

⁵⁴ *Army Technology*, "The Evolution of Composite Armour for Armoured Personnel Carriers", speciale editie (november 2022), sectie 4. Technisch dossier over de ballistische eigenschappen van polyethyleen met een ultrahoog moleculair gewicht (UHMWPE) en de integratie van aramidevezels als interne schervenschut (spall-liners) in moderne infanterievoertuigen. https://www.army-technology.com/features/featurearmoured-vehicle-manufactures-look-on-the-light-side-to-shed-weight-4939190/?utm_source=&utm_medium=3-18648&utm_campaign=recommended-articles-pi&cf-view

⁵⁵ *Aviation Week & Space Technology*, jaargang 177, nummer 9 (mei 2025), pagina 28 tot 34. Zie ook: "The silent revolution: composite materials in defense uavs", *Labtend*, <https://labtend.com/en/drone/the-silent-revolution-composite-materials-in-defense-uavs/>.

⁵⁶ Strong's Concordantie (via Bible Hub): H5400 (*hissiq* / *vehissiku*): betekenis van het aansteken van een vuur of het ontsteken van brandstof. H1197 (*bi'er* / *uviaru*): de brede betekenis van consumeren, wegruimen, opmaken of verteren door vuur.

commandocentra, artilleriesystemen en logistieke ondersteuningsvoertuigen) vereist een astronomische hoeveelheid brandstof om operationeel te blijven ⁵⁷.

De logistieke doctrines van moderne legers schrijven voor dat een invasiemacht continu moet worden gevolgd door een gigantische operationele brandstofvoorraad (de logistieke staart) ⁵⁸. Dit betekent dat er miljoenen liters aan geraffineerde diesel, kerosine (voor helikopters en drones) en speciale smeermiddelen in mobiele tactische brandstoftankers, flexibele brandstofdepots en de interne brandstoftanks van de voertuigen zelf door het land worden getransporteerd.

Wanneer deze immense invasiemacht door een direct, bovennatuurlijk ingrijpen van God plotseling wordt uitgeschakeld en gedecimeerd (Ezechiël 38:21-22), blijft deze gigantische logistieke infrastructuur nagenoeg onbeschadigd in het land achter. De inwoners van Israël hoeven hierdoor letterlijk zeven jaar lang geen hout meer uit het veld te verzamelen of uit de wouden te houwen voor hun energiebehoefte. Zij kunnen de achtergelaten, hoogwaardige brandstofvoorraden en olie-arsenalen van de vijand rechtstreeks confisqueren, overpompen en distribueren voor hun nationale energievoorziening, elektriciteitsopwekking en de verwarming van hun huizen.

De paradox van de zeven jaar brandstof

Als we puur kijken naar de actieve brandstoftanks van de voertuigen zelf (de liters die direct in de machines zitten op het slagveld), dan is dat volume huishoudelijk en historisch gezien ontoereikend om een moderne natie zeven jaar lang van nationale stroom en brandstof te voorzien [8]. De dagelijkse energiebehoefte van een hoogtechnologise samenleving is daar simpelweg te groot voor [8]. De specifieke focus op de vloeibare brandstoffen en de energierijke polymeren biedt echter dé profetische en technische sleutel om deze zeven jaar realistisch te onderbouwen:

- *De strategische aanvoerlijnen en depots:*
Een continentale invasie van deze omvang (een wolk die het land bedekt) kan militair gezien niet functioneren op de interne tankinhoud van de voertuigen. De coalitie moet noodgedwongen gigantische, bovengrondse strategische brandstofdepots, mobiele raffinaderijen en tijdelijke pijpleidingen in de regio (zoals in Syrië of de Sinai) aanleggen om de opmars te garanderen. De buit die Israël in handen krijgt, omvat dus de complete logistieke energie-infrastructuur van de wereldmacht.
- *De gigantische brandwaarde van polymeren:*
Moderne legers bestaan allang niet meer uit louter ijzer en staal. Kevlar, geavanceerde camouflagenetten, munitiekisten, uniformen, synthetische brandstofcellen en de behuizingen van drones bestaan grotendeels uit hoogwaardige polymeren (kunststoffen). Deze materialen bezitten een extreem hoge energiedichtheid. Wanneer deze miljoenen kilo's aan polymeerstructuren systematisch worden ingezameld en verwerkt in de Israëlische energiecentrales, vertegenwoordigen zij een astronomische hoeveelheid thermische energie.
- *Geavanceerde energietechnologie:*
Veel moderne doctrines richten zich op het gebruik van mobiele tactische generatoren of compacte (synthetische) energiecellen om legers in het veld onafhankelijk te maken van traditionele olie [8]. Als de invasiemacht deze hoogtechnologise energiebronnen

⁵⁷ A. Vershinin, "Feeding the bear: a closer look at Russian army logistics and sustenance", *War on the rocks* (23 november 2021), <https://warontherocks.com/feeding-the-bear-a-closer-look-at-russian-army-logistics/>

⁵⁸ U.S. Army Combined Arms Support Command (CASCOM), "Sustaining the Field: Fuel Distribution in Large-Scale Combat Operations", handboek cascom-logistics 23-10 (oktober 2023), hoofdstuk 3 (theater-level storage). Militaire doctrine omtrent het opzetten van strategische voorwaartse brandstofdepots, flexibele rubberen opslagtanks (tactical bladders) en tijdelijke pijpleidingen om de opmars van legers te garanderen. Openbaar portaal via www.army.mil.

achterlaat, krijgt Israël in één klap de beschikking over compacte brandstoffen die jarenlang stroom kunnen genereren zonder herbevoorrading

De huidige legers van het Ezechiël-scenario bezitten (zeker wanneer we de strategische voorraadlijnen en de gigantische massa aan energierijke polymeren van het gehele militaire apparaat meetellen) absoluut de materiële omvang om een ongekende nationale energiebron te vormen [8]. Deze analyse slaat hiermee een brug tussen de profetische tekst en de harde wetten van de moderne militaire logistiek.

3. De logistieke achterdeur van de grootmachten: Rusland, China en Noord-Korea

De materiële massa van dit Anatolische en oostelijke machtsblok wordt in de geopolitieke realiteit intensief gevoed door grote spelers op de achtergrond die optreden als strategische toeleveranciers. Hoewel deze landen in Ezechiël 38 niet direct bij naam worden genoemd als frontlijnstaten, functioneren zij als de industriële motor die de legers van Turkije en Iran overeind houdt:

➤ *Noord-Korea en de directe militaire steun:*

De bijdrage van Noord-Korea aan met name de operationele benden is uitgegroeid tot een openlijke militaire levenslijn (een ontwikkeling die de slagkracht op de grond direct beïnvloedt). Noord-Korea levert miljoenen artilleriegranaten en honderden ballistische raketten om de voorraden aan te vullen, terwijl een decennialange samenwerking met Iran op het gebied van raket- en dronetechnologie de arsenalen in het Midden-Oosten moderniseert.

➤ *China en Rusland als technologische toeleveranciers:*

China en Rusland kiezen voor een strategisch fundamentele rol als de industriële achterhoede van de invasiemacht. Peking en Moskou leveren op enorme schaal goederen voor duaal gebruik (zoals hoogwaardige microchips, sensoren, polymeren en geavanceerde machine-onderdelen). Zonder deze noordelijke en Aziatische toeleveringsketens van elektronica en synthetische materialen zou de grootschalige productie van drones en precisiewapens door de coalitie onmogelijk zijn. Daarnaast voorzien zij deze regimes van economische immuniteit door de grootschalige inkoop of verkoop van olie en grondstoffen.

De miljarden liters brandstof en de miljoenen kilo's aan energierijke polymeren die Israël straks buitmaakt, zijn zodoende voor een zeer groot deel geproduceerd en gevoed vanuit deze buitenlandse fabrieken.

Dit werpt een helder licht op de profetische toevoeging: "en vele volken met u" (Ezechiël 38:6), waaruit blijkt dat de invasiemacht steunt op een wereldwijde industriële basis

Het Astana-format en de huidige geopolitieke contacten

De mogelijkheid om een dergelijke materiële en logistieke massa in beweging te krijgen, wordt ondersteund door de huidige geopolitieke realiteit waarin Rusland, Turkije en Iran een concreet machtsblok vormen. Er zijn momenteel zeer intensieve en officiële contacten tussen deze drie landen, hoewel er een belangrijk onderscheid blijft bestaan tussen hun politieke bondgenootschap en een daadwerkelijke, directe militaire aanval. Deze specifieke samenwerking staat internationaal gecodificeerd onder de term het Astana-format. Deze benaming vindt haar directe oorsprong in januari 2017, toen de diplomaten en de militaire top van deze drie grootmachten voor het eerst bijeenkwamen in Astana (de hoofdstad van Kazachstan) om buiten de vastgelopen VN-gesprekken in Genève om te onderhandelen over het conflict in Syrië ⁵⁹. Binnen dit platform wierpen Moskou,

⁵⁹ Ministerie van buitenlandse zaken van de Republiek Turkije, "Joint Declarations of the Trilateral Summit of the Astana Process States", mfa.gov.tr (archief 2017 tot 2026). Dit diplomatieke en militaire platform werd in januari 2017 in de Kazachse hoofdstad Astana opgericht door Rusland, Turkije en Iran. Het functioneert als een

Ankara en Teheran zich op als de officiële garantstellers van de politieke en militaire verhoudingen in het Midden-Oosten, waarmee de fundering werd gelegd voor hun huidige, structurele driehoek. Theoretisch gezien zijn de onderlinge overleggen tussen deze drie specifieke grootmachten sindsdien diepgaand gebleven. Zij ontmoeten elkaar nog altijd regelmatig binnen dit opgezette kader⁶⁰. De banden tussen de afzonderlijke landen zijn de afgelopen periode nog steviger verankerd, onder andere door een omvangrijk strategisch partnerschapsakkoord dat Rusland en Iran begin 2025 hebben ondertekend. In hun officiële verklaringen treden de drie landen opvallend eensgezind naar buiten als het gaat om de veroordeling van Israël. Zij verklaren gezamenlijk dat de acties van Israël de regio destabiliseren, waarmee de diplomatische neuzen exact dezelfde kant op staan.

Huidige signalen voor een massale invasie

Als we puur kijken naar de militaire bewegingen op de grond, zijn er momenteel geen concrete signalen dat deze drie machten op dit moment al hun legers mobiliseren voor een gezamenlijke, fysieke grondoorlog tegen Israël. De huidige sfeer laat eerder een strategisch schaakspel zien waarbij elk land zijn eigen belangen weegt:

- *Turkije balanceert als de ware noordelijke pool:*
De historische betekenis van de naam Gog is herleidbaar tot koning Gugu (Gyges) van Lydië (wiens land in Assyrische inscripties letterlijk *Mat-Gugi* werd genoemd, de directe oorsprong van Magog). Dit bewijst dat de operationele as van de noordelijke invasie in realtime rondom het huidige Turkije draait. Hoewel de politieke retoriek vanuit Ankara richting Israël historisch vijandig is, blijft Turkije een NAVO-bondgenoot. De Turkse leiding opereert in de praktijk vaak een stuk voorzichtiger en realistischer dan de felle publieke uitspraken doen vermoeden. De gierende binnenlandse inflatie dwingt het regime echter om haar expansiedrang achter de schermen via de defensie-industrie te voeden.
- *Rusland vermijdt directe frontlijnstrijd:*
Rusland is militair en materieel nog altijd sterk gebonden aan andere conflicten (zoals in Oekraïne). Moskou kiest er in het Midden-Oosten bewust voor om een balancerende en diplomatieke rol te spelen (waarbij het Iran en haar proxies retorisch en materieel steunt als toeleverancier, maar tegelijkertijd directe, bindende militaire verplichtingen aan het front probeert te vermijden). Dit bevestigt de taalkundige correctie van rosh: Rusland is niet de binnenvallende legermacht zelf, maar fungeert als de strategische achterhoede.⁶¹

De verzwakking en economische pacificatie van Iran

Iran heeft de afgelopen tijd te maken gehad met aanzienlijke militaire en strategische tegenslagen tegenover Israël en het Westen. Hierdoor is het land momenteel minder goed in staat om op eigen houtje een grootschalig landoorlog-scenario te forceren

Paradoxaal genoeg probeert Amerika nu juist via diplomatieke wegen een omvangrijke vredesovereenkomst te bereiken, waarbij Iran (via sanctieverlichting en het vrijgeven van miljarden aan bevroren buitenlandse tegoeden) toegang krijgt tot enorme financiële middelen die officieel bedoeld zijn voor de wederopbouw en economisch herstel⁶². Het fenomeen waarbij het Westen

operationeel kader waarin de drie machten optreden als de officiële garantstellers van regionale deëscalatiezones en militaire invloedssferen in het Midden-Oosten.

⁶⁰ Idem.

⁶¹ *Instituut voor nationale veiligheidsstudies (INSS Tel Aviv)*, Strategic Survey of the Middle East, "The Moscow-Tehran Military Axis and the Trilateral Strategic Comprehensive Partnership of 2025", inss-rapport nummer 412 (gepubliceerd in de periode 2025 tot 2026). Diepgaande analyse van de geopolitieke alliantie, gezamenlijke defensie-industrieën en inlichtingenuitwisseling tussen Rusland en Iran. Publicaties in te zien via www.inss.org.il

⁶² *Gecombineerde internationale defensiestudies (Stockholm International Peace Research Institute - SIPRI / International Institute for Strategic Studies - IISS)*, "The East Asian Supply Chain: Chinese Dual-Use Technology and North Korean Ammunition Transfers to the Middle Eastern and Eurasian Theaters (2024 tot 2026)", gezamenlijk inlichtingenoverzicht. Uitgebreide documentatie over de toeleveringsketens van microchips,

probeert een ideologische vijand te sussen met miljardendeals of economische toegevingen, is een beproefde diplomatieke strategie.

Deze westerse aanpak sluit naadloos aan bij de gevaarlijke psychologische valstrik (de konseptsiya) die in deze studie wordt blootgelegd:

- *Het afkopen van de dreiging:*
Het Westen leeft in de veronderstelling dat een vijand die met miljarden wordt gepacificeerd, zijn ideologische tanden verliest. Dit creëert een valse optische vrede.
- *De financiering van de logistiek:*
In plaats van dat dit geld leidt tot een duurzame bekering van het regime, biedt deze enorme kapitaalinjectie Iran juist de financiële ademruimte om de economische klappen op te vangen. Het stelt hen in staat om achter de schermen hun militaire netwerken en de benodigde logistieke voorraden (zoals de brandstofdepots en hoogwaardige drones) alsnog te herstellen.
- *De illusie van een veilige regio:*
Deze Amerikaanse diplomatie versterkt de algehele toestand van schijnbare rust (shaqat) in het Midden-Oosten. Men denkt dat het gevaar door de geldstromen definitief is afgewend, waardoor de weg wordt vrijgemaakt voor de uiteindelijke verrassing wanneer de kwade gedachte bij de invasiemacht postvat.

3.2.3 De taal van de waarneming door profeet (fenomenologie)

De derde pijler is hermeneutisch van aard en raakt de taal waarin de profetie aan de mensheid is overgeleverd. De profeet Ezechiël ontving dit gelaagde visioen van de eindtijdoorlog (het laatste der dagen) meer dan 2500 jaar geleden in een cultuur die louter bekend was met pre-industriële oorlogsvoering. De Heilige Geest toonde hem de verre toekomst, maar Ezechiël beschikte logischerwijs niet over het moderne lexicon (de woordenschat) om zaken als een hoofdgevechtstank, een ballistische raket, een composiethelm of een Kevlar-vest te benoemen.

De profeet maakte daarom noodgedwongen gebruik van de taal van de waarneming (fenomenologie): hij omschreef de futuristische militaire technologie met de dichtstbijzijnde equivalenten uit zijn eigen tijdvak:

- Een gepantserd rupsvoertuig of een tactische ballistische barrière die bescherming biedt aan de inzittenden, werd in zijn waarneming vertaald als een *schild* of *rondas*.
- Een vliegprojectiel (zoals een geleide raket, een antitankraket of een drone) dat met grote snelheid en precisie op een doel afvliegt, omschreef hij als een *pijl* of een *spies*.
- De lanceerinrichtingen en handvuurwapens werden waargenomen als *handstokken* en *bogen*.

Wanneer de tekst stelt dat men "*vuur stookt van de wapenen*", betekent dit in de 21e-eeuwse realiteit dat de volledige materiële erfenis, de achtergelaten technologische restanten en de gigantische energievoorraden van de overwonnen coalitie door de overlevenden van Israël op een uiterst efficiënte wijze worden gerecycled en hergebruikt om de nationale energiebehoefte te dekken.

De fenomenologie van de aliyah per vliegtuig

De profetische fenomenologie (de taal van de waarneming) is niet alleen van toepassing op het militaire arsenaal van de invasiemacht, maar openbaart zich eveneens op een schitterende wijze in de profetieën over de fysieke terugkeer van het verbondsvolk. Wanneer de profeet Jesaja door de

Heilige Geest de grootschalige eindtijd-alijah te zien krijgt, staat hij oog in oog met een technologisch fenomeen dat in de antieke wereld volstrekt ondenkbaar was.

 Jesaja 60:8 "Wie zijn deze, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot haar vensters?"

Jesaja beschrijft hier nauwkeurig wat hij in zijn visionaire waarneming voor ogen ziet gebeuren. Omdat hij in de achtste eeuw voor Christus uiteraard nog geen weet had van moderne luchtvaart, straalmotoren of passagiersvliegtuigen, zocht hij noodgedwongen naar metaforen uit de natuur die deze massale verplaatsing door het luchtruim konden duiden. Een dichte vloot van vliegwerktuigen die hoog aan de hemel trekt, leek in zijn waarneming op een voortglijdende wolk. De wijze waarop deze witte objecten vervolgens de landingsbanen naderen en zich richten tot de specifieke aankomsthallen (de terminals en luchthavens van het herstelde land), deed hem direct denken aan duiven die in een strakke vlucht terugkeren naar de vensters van hun vertrouwde duiventil. In de geschiedenis na de Tweede Wereldoorlog is deze profetische waarneming in realtime realiteit geworden. Met de oprichting van de staat Israël en de activering van de massale alijah werden honderdduizenden joden uit de wereldwijde diaspora in een ongekend tempo gerepatrieerd via historische luchtbruggen (zoals de grootschalige operaties vanuit Jemen en Irak). De kenmerkende witte vliegtuigen van de nationale luchtvaartmaatschappij El Al (een Hebreeuwse naam die letterlijk "naar de hemel" of "hoogwaarts" betekent) hebben sindsdien hele generaties ballingen thuisgebracht. Dit tastbare, historische feit levert het onomstotelijke bewijs dat de profeten de exacte logistieke contouren van de moderne tijd kregen geopenbaard, en dat zij deze helder registreerden in de fenomenologische beeldtaal van hun eigen tijdvak.

3.2.4 De profetische omkering: beroven wie hen beroofden

Ezechiël 39:10 sluit dit specifieke tekstgedeelte af met een vlijmscherpe, theocratische omkering:

 "En zij zullen beroven degenen, die hen beroofd hadden, en plunderen, die hen geplunderd hadden, spreekt de Heere HEERE."

Deze conclusie sluit naadloos aan bij de strategische kwade gedachte (de diepe materiële jaloezie op Israël's nieuw ontdekte aardgasvelden, de bloeiende tech-economie en de opeenhoping van goederen) die de invasiemacht in eerste instantie over de grenzen dreef. De vijand trok op met het specifieke doel om de materiële welvaart van Israël te plunderen en de natie economisch te vernietigen.

De goddelijke tegenhinderlaag is echter totaal. De buit die de islamitische coalitie en haar noordelijke bondgenoten meebrengen om hun eigen binnenlandse faillissementen en hyperinflaties te compenseren (hun miljoenen liters hoogwaardige brandstof, hun strategische logistiek en hun energierijke polymeerstructuren), wordt door het joodse overblijfsel tot op de laatste druppel geconfisqueerd.

In plaats van de beoogde economische eliminatie, ontvangt de gelouterde staat Israël een gigantische, soevereine energiereserve. Deze buit is groot genoeg om de natie gedurende een symbolische en praktische periode van zeven jaar (de transitiefase die doorloopt in de overgang naar het messiaanse vrederijk) volledig onafhankelijk te voorzien van brandstof, kracht en warmte. De overvaller wordt de leverancier; de geplunderde wordt de bezitter van de grootste strategische energievoorraad uit de geschiedenis van het Midden-Oosten.

3.2.5 Het dal van Hamon-Gog en de ecologische wedergeboorte

De massale vernietiging van de legermachten van Gog op de bergen van Israël krijgt in Ezechiël 39 een heel tastbare (en biologisch logische) nasleep. De profeet beschrijft in vers 11 dat de invasiemacht een definitieve grafstede krijgt in het dal van de doorgangers, ten oosten van de zee.

📖 *Ezechiël 39:11 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik aan Gog aldaar een grafstede in Israel zal geven, het dal der doorgangers naar het oosten der zee; en datzelve zal den doorgangers den neus stoppen; en aldaar zullen zij begraven Gog en zijn ganse menigte, en zullen het noemen: Het dal van Gogs menigte.*

Dit uitgestrekte gebied (geografisch uitstekend te situeren in de Jordaanvallei ten oosten van de Dode Zee en de noordelijke woestijn van Judea) herbergt een diepe goddelijke ironie. Gog trok immers op met de boze gedachte om have, vee en onafzienbare rijkdommen te roven, maar het enige stuk grond dat hij permanent in bezit krijgt is een massagraf.

De omvang van deze catastrofe is zo overweldigend dat de profetie de eindtijd niet beschrijft als een abstract of louter spiritueel symbool, maar als een indringende, fysieke realiteit. De intense stank van de ontbinding van miljoenen lichamen zal de reizigers (de doorgangers) letterlijk den neus stoppen en de normale handels- en reisroutes blokkeren.

Dit verklaart de enorme urgentie en de logistieke noodzaak voor het huis van Israël, dat maar liefst zeven maanden lang intensief bezig is om de menselijke resten in de grond te verwerken.

Het dal krijgt hierdoor de officiële naam het dal van Gogs menigte. In de Hebreeuwse grondtekst staat hier letterlijk *Gei Hamon-Gog*, waarbij *gei* “dal” betekent en *hamon* verwijst naar een “menigte”, massa of overvloed. Waar de Statenvertaling de betekenis van dit woord direct naar het Nederlands vertaalt, kiezen veel andere Bijbelvertalingen ervoor om deze oorspronkelijke klank uit de grondtekst te behouden als een officieel geografische eigennaam.

De coördinatie vanuit de stad Hamona

Deze gigantische opruim- en hersteloperatie is zo omvangrijk dat er een complete administratieve basis voor wordt ingericht om het proces te sturen. In vers 16 vermeldt de profeet dat de stad die daar een centrale rol in speelt de naam Hamona zal dragen (de vrouwelijke vorm van hetzelfde woord hamon, wat letterlijk herinnering aan de menigte betekent).

📖 *Ezechiël 39:16 Ook zo zal de naam der stad Hamona zijn. Alzo zullen zij het land reinigen.*

Zodra de zeven maanden van berging voorbij zijn, blijft deze stad in het landschap achter als een permanent monument. De naam van de stad bezegelt de reiniging en herinnert elke voorbijganger eraan hoe de vijandige wereldmacht daar definitief ten onder is gegaan en hoe Israël door deze intensieve arbeid de spirituele en fysieke reinheid van het land heeft hersteld (*"alzo zullen zij het land reinigen"*).

3.2.6 De biologische voedingsbodem voor het vrederijk

Dit omvangrijke project vormt de directe opmaat naar een ongekende ecologische transformatie. Het oordeel reinigt het land niet alleen in spirituele zin, maar bereidt de grond via de wetmatigheden van de schepping fysiek voor op de fabelachtige vruchtbaarheid van het vrederijk.

De miljoenen liters bloed die in de aarde trekken (een extreem geconcentreerde organische stikstof- en ijzerbron) werken als een intense, natuurlijke bemesting die de van nature schrale woestijngrond omvormt tot een vruchtbare humuslaag.⁶³ Dit fenomeen van bloedbemesting is door de geschiedenis

⁶³ Bloedmeel (gedroogd bloed) staat in de agrarische wetenschap bekend als een van de meest geconcentreerde natuurlijke stikstofbronnen (met een n-p-k-waarde van circa 12-0-0 tot 15-0-0). De hoge concentratie stikstof en biologisch beschikbaar ijzer stimuleert de microbiële activiteit in de bodem en versnelt de vorming van chlorofyl ingrijpend. Zie hiervoor het bemestingsrapport van de Wageningen University

heen vaker waargenomen na grote tragedies, zoals bij oude Europese slagvelden (waaronder Waterloo) die in de decennia na de veldslagen veranderden in de meest vruchtbare akkers van de wijde omtrek.⁶⁴

God gebruikt de fysieke ondergang van de vijand om de biologische motor te starten voor de profetische bloei van het land

De geofysische transformatie van de Jordaanvallei (het vlakke veld) en de Dode Zee (de oostelijke zee) wordt door de profeet Ezechiël uiterst nauwkeurig beschreven. Het zoete water dat onder de drempel van de nieuwe tempel stroomt, baant zich een weg door exact dezelfde grensregio waar de legers van Gog net zijn begraven. Dit levende water reinigt en geneest de gecorrumpeerde grond en de van nature zoute wateren:

 Ezechiël 47:8-9 "Toen zeide hij tot mij: Deze wateren gaan uit naar den oostelijken omtrek, en dalen in het vlakke veld, en komen in de zee; in de zee uitgebracht zijnde, zo worden de wateren gezond. En alle levende ziel, die wemelt, overal waarheen een der twee beken zal komen, zal leven, en er zal zeer veel vis zijn, omdat deze wateren daarheen zullen gekomen zijn, en zij zullen gezond worden, en alles zal leven, waarheen deze beek komt."

Deze waterdoorbraak zorgt voor de noodzakelijke irrigatie en spoeling van het dal van Hamon-Gog. De intense organische verrijking door de voorafgaande gerichten krijgt hierdoor de perfecte katalysator om haar vruchtbare werk te doen.

3.2.7 Amos en het herstel van de troon van David

Dit vormt het directe fundament voor de ultieme politieke en agrarische climax die de profeet Amos beschrijft. In Handelingen 15:15-17 citeert Jakobus deze woorden van Amos om te laten zien dat het herstel van het land en de natuur onlosmakelijk verbonden is met de oprichting van de Messiaanse heerschappij van Jezus (Yeshua). Het eschatologische herstel kent een vaste volgorde waarin het geestelijke, het politieke en het biologische niveau samenkomen:

 Amos 9:11-15 "Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, en Ik zal haar reten vertuinen, en wat aan haar is afgebroken, weder oprichten, en zal ze bouwen, als in de dagen van ouds; Opdat zij erfelijk bezitten het overblijfsel van Edom, en al de heidenen, die naar Mijn Naam genoemd worden, spreekt de HEERE, Die dit doet. Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat de ploeger den maaier, en de druiventreder den zaadzaaiër genaken zal; en de bergen zullen van zoeten wijn druipen, en al de heuvelen zullen smelten. En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israel wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en derzelve wijn drinken; en zij zullen hoven maken, en derzelve vrucht eten. En Ik zal ze in hun land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de HEERE, uw God."

(<https://edepot.wur.nl/116822>) en de productspecificaties van Innogreen bio stikstof (<https://www.brimexbv.nl/innogreen-bloedmeel-bio-stikstof-meststof-n-12.html>).

⁶⁴ Historisch en archeologisch onderzoek toont aan dat de spectaculaire vruchtbaarheid van oude slagvelden vaak een directe link had met de enorme hoeveelheid organische reststoffen. Specifiek voor de slag bij Waterloo (1815) heeft recent historisch-archeologisch onderzoek (onder leiding van prof. dr. Tony Pollard, University of Glasgow, 2022) bevestigd dat de massagraven in de vroege negentiende eeuw op grote schaal zijn geëxhumeerd om de beenderen en resten industrieel te vermalen tot meststof voor de Europese landbouw. Zie ook meldingen hierover in The London Observer (november 1822) waarin werd gesproken over het importeren van botten om de Britse bodem te vermesten.

De oprichting van de vervallen hut en de volken

Zowel Amos als Jakobus spreekt over het oprichten van de vervallen hut (of tabernakel) van David. Dit verwijst naar het Davidische koningshuis dat na eeuwen van ballingschap en verstrooiing wordt hersteld wanneer de wettige Koning weer plaatsneemt op de troon in Jeruzalem.

Pas wanneer deze politieke en geestelijke orde is hersteld, kan de definitieve ecologische reconstructie van het land volgroeien.

Er zit hierbij een diepe profetische gelaagdheid in de tekst. Waar Amos in de Hebreeuwse grondtekst spreekt over het bezitten van het overblijfsel van Edom (de historische aartsvijand), volgt Jakobus in Handelingen de Griekse Septuagint-vertaling die spreekt over de overblijvende mensen die de Heere zoeken. In de context van de invasie van Gog smelten deze betekenissen op bijzondere wijze samen. Het oordeel over de vijandige legermachten (de vernietiging van de menigte van Gog in het dal) resulteert erin dat de overgebleven volken op aarde tot erkenning van de God van Israël komen. De geografische plek van het oordeel wordt zo de kraamkamer van wereldwijde aanbidding.

De permanente agrarische cyclus

Direct na de oprichting van de hut van David beschrijft Amos in vers 13 dat de agrarische cyclus zo snel en krachtig zal worden dat de seizoenen in elkaar overlopen. De grond raakt nooit uitgeput en de opbrengst is overweldigend. De belofte dat de ploeger de maaier zal achterhalen (en de druiventreder den zaadzaaiër genaken zal) laat zien dat de natuur permanent in de hoogste versnelling staat.

Dit is de biologische climax van het hele scenario. De vloek is van de aardbodem weggenomen.

De miljoenen liters bloed die als een intense organische stikstofbom in de schrale woestijngrond zijn getrokken, worden door de nieuwe waterstromen uit Ezechiël 47 bevochtigd. Het resultaat is een paradijselijke wedergeboorte waarin het volk definitief in het land wordt geplant en nooit meer zal worden uitgerukt. Zij herbouwen de verwoeste steden, maken hoven en eten de vrucht van een land dat door gerichten is gereinigd en biologisch tot het allerhoogste niveau is getransformeerd.

Einde.

 Jesaja 64:1,2 Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten; Gelijk een smeltvuur brandt, en het vuur de wateren doet opbobbelen, om Uw Naam aan Uw wederpactijders bekend te maken! Laat alzo de heidenen voor Uw aangezicht beven.

Juni 2026

Bijbeltekstenregister

Oude testament

Psalmen

- Psalm 11:6 tot 7 (p. 4)

Jesaja

- Jesaja 2:3 (p. 9)
- Jesaja 3:8 tot 9 (p. 8)
- Jesaja 34:8 tot 11 (p. 9)
- Jesaja 60:8 (p. 39)
- Jesaja 64:1 tot 2 (p. 42)

Jeremia

- Jeremia 16:15 tot 16 (p. 8)
- Jeremia 30 (algemeen) (p. 9)
- Jeremia 30:24 (p. 9)
- Jeremia 31 (algemeen) (p. 9)

Ezechiël

- Ezechiël 16:49 (p. 22)
- Ezechiël 36 (algemeen) (p. 6, p. 9)
- Ezechiël 36:24 tot 27 (p. 6)
- Ezechiël 36:31 tot 32 (p. 6)
- Ezechiël 37:9 tot 14 (p. 6)
- Ezechiël 38 (algemeen) (p. 15, p. 22)
- Ezechiël 38:5 (p. 32)
- Ezechiël 38:6 (p. 32, p. 34)
- Ezechiël 38:8 tot 9 (p. 16)
- Ezechiël 38:9 (p. 16, p. 23)
- Ezechiël 38:10 (p. 31)
- Ezechiël 38:11 tot 12 (p. 20, p. 31)
- Ezechiël 38:11 (p. 22)
- Ezechiël 38:12 (p. 16)
- Ezechiël 38:16 (p. 31, p. 34)
- Ezechiël 38:21 tot 22 (p. 34)
- Ezechiël 39:9 tot 10 (p. 34)
- Ezechiël 39:10 (p. 34, p. 40)
- Ezechiël 39:11 (p. 41)
- Ezechiël 39:16 (p. 41)
- Ezechiël 39:17 tot 20 (p. 19)
- Ezechiël 39:17 tot 21 (p. 19) (gecorrigeerd vanuit hoofdstuk 19)
- Ezechiël 47:8 tot 9 (p. 42)

Daniël

- Daniël 2 (algemeen) (p. 4, p. 9)
- Daniël 2:43 tot 44 (p. 9)
- Daniël 12:11 (p. 20)
- Daniël 12:12 (p. 20, p. 22)

Joël

- Joël 2:1 tot 13 (p. 2)
- Joël 2:32 (p. 17, p. 20, p. 27)
- Joël 3:1 tot 2 (p. 17)
- Joël 3:2 (p. 15, p. 17, p. 20)
- Joël 3:3 (p. 17)
- Joël 3:5 tot 6 (p. 17)
- Joël 3:5 (p. 17)

Amos

- Amos 9:11 tot 15 (p. 42)
- Amos 9:11 (p. 42)
- Amos 9:13 (p. 42)
- Amos 9:14 (p. 25, p. 42)

Obadja

- Obadja 1:17 (p. 17, p. 20, p. 27)

Zacharia

- Zacharia 12:10 (p. 9)
- Zacharia 13 (algemeen) (p. 4, p. 6, p. 11, p. 12, p. 17, p. 24, p. 25)
- Zacharia 13:8 tot 9 (p. 6, p. 11, p. 12, p. 13, p. 25, p. 27)
- Zacharia 13:8 (p. 6, p. 12, p. 13, p. 14, p. 15, p. 20)
- Zacharia 13:9a (p. 6)
- Zacharia 13:9b (p. 6)
- Zacharia 13:9 (p. 15, p. 20, p. 22, p. 27)
- Zacharia 14 (algemeen) (p. 6, p. 24, p. 25)
- Zacharia 14:1 tot 2 (p. 12, p. 13)
- Zacharia 14:2 (p. 13, p. 14, p. 17, p. 20, p. 24, p. 25, p. 28)
- Zacharia 14:3 tot 4 (p. 19)
- Zacharia 14:4 tot 5 (p. 28)
- Zacharia 14:4 (p. 19, p. 20)
- Zacharia 14:5 (p. 28)
- Zacharia 14:7 (p. 15)
- Zacharia 14:9 (p. 14)
- Zacharia 14:10 (p. 14)

Maleachi

- Maleachi 4:1 tot 2 (p. 15)
- Maleachi 4:1 (p. 20)

Nieuwe testament

Mattheüs

- Mattheüs 24:8 (p. 13)
- Mattheüs 24:9 tot 12 (p. 13)
- Mattheüs 24:9 (p. 13)
- Mattheüs 24:15 (p. 20, p. 24)

Lukas

- Lukas 21:20 (p. 28)

Handelingen

- Handelingen 15:15 tot 17 (p. 42)
- Handelingen 24:24b tot 25a (p. 4)

Romeinen

- Romeinen 11:25 tot 26 (p. 6)

2 Thessalonicenzen

- 2 Thessalonicenzen 2:4 (p. 8)

Openbaring

- Openbaring 14:19 tot 20 (p. 19)
- Openbaring 14:20 (p. 19)
- Openbaring 19 (algemeen) (p. 16, p. 19, p. 20, p. 28)
- Openbaring 19:11 (p. 19)
- Openbaring 19:15 (p. 19)
- Openbaring 19:17 tot 18 (p. 19)
- Openbaring 19:19 (p. 19)

